

க-விதைகள்

சிறையில் இருந்து மடல்கள்

எரிந்தாலும்
உயிர்த்தல் - ஆழப்
புதைந்தாலும்
உயிர்த்தல் - சாம்பற்
துகளாய்ப் பறந்தாலும்
உயிர்த்தல் - உடல்
சிதறித்
தெறித்தாலும்
உயிர்த்தல் - இவ்
வுலகிற் பொதுவன்றோ...
எமக்குமது
பொருந்துமன்றோ....

ஓய்...

சிறையில் இருந்து மடல்கள் ...

மாயன்

Title : Irayiluruthu Madalgal
Subject : Prisons
Author : P. Shrinanarasayan
Contact : 159A, Sea View Road, Tirunelveli
077 7555734
shrinanarasayan@hotmail.com
Editor : First - July 28, 2016
Copy Right : Author
Pages : 105
Size : A5
Paper : 70gsm, Ivory
ISBN :
Printers : Shrinan Primitives
Price : Rs.

... நகர்ப்புவ ஸ்தலத்தி ர்ப்பிரதானி
நகராவ

நகரத்தி நகரத்தி

தலைப்பு : சிறையில் இருந்து மடல்கள்
வ்டயம் : கவிதைத் தொகுப்பு
நூலாசிரியர் : இரா.சிறீஞானேஸ்வரன்
தொடர்பு : 159ஏ. கடல்முக வீதி, திருகோணமலை
 0777 555 738
shriramanathan@hotmail.com

யதியு : முதலாவது - யூலை 23, 2016
யத்புரமை : ஆசிரியருக்கு
அட்டைப்படம் : மாயன்
பக்கங்கள் : 106
அளவு : ஏ5
நாள் : 70ஜி.எஸ்.எம் - ஐவறி
ஐஎஸ்என் : 978-955-44182-1-4
அச்சகம் : சிறீராம் அச்சகம்
விலை : ரூபா

:
Title : Sirayilirunthu Madalhal
Subject : Poems
Author : R.Shrignaneswaran
Contact : 159A, Sea View Road, Trincomalee.
 077 7555 738
shriramanathan@hotmail.com

Edition : First - July 23, 2016
Copy Right : Author
Pages : 106
Size : A5
Paper : 70gsm - Ivory
ISBN : 978-955-44182-1-4
Printers : Shriram Printers
Price : Rs.

செட்டியாட்சியகம்/கிராமப் பஞ்சாயத்து
பயிற்சியுடன் மலர் குடிநீர் கிணர்
செட்டியாட்சியகம்/கிராமப் பஞ்சாயத்து

உள்ளிடுகை

சஞ்சுதனின் கவிதைகள் குறித்த ஓர் முன்னீடு ... 09

மேலுமொரு எழுத்துச் சாட்சியம் ... 13

சாவிவிருந்தும் விழித்தெழும் வாழ்வு ... 17

1. எழுகின்றது என் குரல் ... 19

2. மீளக்குடியமர்வு ... 21

3. மீள என் வீடு நோக்கிய பயணம் ... 24

4. காணாமற் போனவர்கள் ... 26

5. கடந்த இரவும் எனது நிலமும் ... 29

6. மீள் வாசிப்பு... 32

7. ஒரு கல்... காத்திருப்பு ... 34

7. மீளக்குடியமர்வு (2) ... 37

9. பேசு என் பெண்ணே ... 39

10. தொலைந்த நீயும் தெருவிளக்கொளியும் ... 42

11. நீ... காற்று...நான் ... 46

12. மீண்டும் மடியும் இருட்டு ... 49

13. இயேசுவே தோத்திரம் ... 52

14. உயிர்ப்பேன் நான் மறுபடியும் ... 55

15. எனது இரவும் உனது நினைவும் ... 58

16. அசைவின் அர்த்தமென்ன ... 60

17. அலைதல் (உயிரும் உடலும்) ... 63

18. ஞாபகம் இருக்கின்றதா அன்பே ... 66

19. மாசி, 2009 ... 69

20. ஆகுதியாய் என்ன வேணும் ... 72

21. பிரபஞ்சம் தூண்டியும் ... 75

22. ஒரு போர்வீரனாய் ... 77

23. பொடிமெனிக்கே ... 79

24. பேச்சற்றுப்போய் ... 82

25. துளிர்ப்போம் தாயே ... 84

26. கோவலன் நான் - கண்ணகி... நீ ... 86

27. உமிழ்தல் ... 88

28. உனது பிரிவின் பின் ... 91

29. சிறையில் இருந்து மடல்கள் -1 (சுதந்திர மரணம்) ... 93

30. சிறையில் இருந்து மடல்கள் - 2 ... 96

31. சிறையில் இருந்து மடல்கள் - 3 ... 100

32. சிறையில் இருந்து மடல்கள் - 4 ... 103

- சக்தி -

சஞ்சதனின் கவிதைகள் குறித்த - ஓர் முன்னீடு

LDனித வாழ்வனுபவங்களால் உந்தப்பட்டு, ஆழ்மனதில் ஊற்றெடுக்கும் மனித உணர்வுகளை, மொழி அனுபவமாக சிருஷ்டிக்கும் கலை ஊடகமாகவே கவிதை இயங்குகிறது.

கவிதை என்பது வெறும் செய்திப் பரிமாற்றத்திற்கான ஊடக செயற்பாடல்ல; தான் ஊடாடும் வெளியில், தொடர்புறுத்துபவர்களை செயல்முனைப்புக்குத் தூண்டக்கூடிய வலுவான ஆயுதமும் கூட.

உணர்வுத் தளத்தில் கவிஞன் இயங்கினாலும் அவனது சமூகப் பார்வையும், மொழி ஆளுமையும் தான் கவிதையை அறிவுருவாக்கத்திற்கு ஏற்ற "ரஷா" அனுபவமாகக் சுவைஞர்களிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறது.

இந்தக் கண்ணோட்டங்களோடுதான் சஞ்சதன் அல்தை மாயனின் கவிதைகளையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இக்கவிதைகள் சுவாரஸ்யமான/ புதிரான/ உயிர்ப்பான உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிலிருந்து பிறக்கின்றன.

அமைதித் தென்றலாய் ஆரம்பிக்கும் சஞ்சதனின் கவிதை வரிகள் பின்னர், சோதிப்பிளம்பாய் காட்சியளித்து நீட்சியுடன், அனலாய்க் கொதிக்கும் "உள்முக ஆற்றுகையாக" நிறைவு பெறுகிறது. சஞ்சதனின் மொழிக் கையாட்சி மிகவும் அலாதியானது. அதுவே அவரின் பல கவிதைகளைச் சக்தி மிக்கதாகப் படைக்கத் துணை நின்றிருக்கிறது.

காட்சிப் படிமங்களுக்கூடாக விரியும் கவிதைகள் பல, பேசாப் பொருட்களையும், சொல்லாத சேதிகளையும்..... எம் மன வெளியில் காட்சியாய் நிகழ்த்துகிறது. இந்த வாசிப்பனுபவம் மிகவும் புதுமையானது.

"மீள் வாசிப்பு" என்ற கவிதையில் அவரே ..

"முதலாவது வாசிப்பின் பின் / நாவில் எதுவுமின்றியே தித்திக்கும் / உணர்வுகளும் / இறக்கைகளின்றியே பறக்கும் எண்ணங்களும் / இன்னும் வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாய் / நினைவும், வாசித்தபின்... / அப்படி எதைத்தான் எழுதிவிட்டாய் நீ..."

ஒரு ஒப்புதல் வாக்குமூலம் போல இக் கவிதை விரிந்து செல்கிறது.

அன்று சஞ்சுதன் இன்று மாயன் எனும் புனைபெயரில் ஈழத்துக் கலை இலக்கியப் பரப்பில் தடம்பதித்து வரும் இரா.சிறீஞானேஸ்வரன் கிளிநொச்சியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கிளிநொச்சி கனிஷ்ட மகா வித்தியாலயத்தின் க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை பயின்று க.பொ.த உயர்தரக் கல்வியை கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரியிலும் பயின்றவர்.

பாடசாலைக் களங்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்தி மாணவப் பருவத்திலேயே ஒரு மேடைப் பேச்சாளனாய், விவாதியாய் தன்னை வெளிப்படுத்தியவர். இக் காலத்திலேயே எழுத்துலகிலும், சிறுகதைப் படைப்பாளனாய் பிரவேசித்தார்.

பள்ளியில் பயின்ற காலத்திலேயே, 1990களில் சஞ்சுதன் எனும் புனைபெயரில் "சிறகு" எனும் இவரது சிறுகதை வீரகேசரியில் அன்று பிரசுரமாகுமளவிற்கு இவரது எழுத்தாற்றல் கணிக்கப்பெற்றிருந்தது. உயர்தரத்தில் நாடகமும் அரங்கியலைக் கற்ற முதல் மாணவனாதலால், சிறந்த நடிகனாய் பின்னாளில் நாடக நெறியாளனாயும் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டார். சம காலத்தில் கவிதைத்துறையிலும் ஈடுபாடு காட்டி வந்ததோடு, பல போட்டிகளில் பங்குபற்றி பரிசுக்குரிய கவிதையாக சஞ்சுதனின் கவிதைகள் தேர்வு செய்யப்பட்டதையும் நான் அறிவேன்.

மெல்ல.. மெல்ல... ஈழப்போராட்டம் கூர்மையடைந்து இரண்டாம் கட்ட ஈழப்போர் உக்கிரமடைந்தது. முல்லைத்தீவைக் கைப்பற்றிய போராளிகள் 1996இன் பிற்பகுதியில் கிளிநொச்சி நகரை இழந்திருந்தனர். கிளிநொச்சி நகரம் இராணுவ சூன்ய பிரதேசமானது. இடம்பெயர்வும் அகதி வாழ்வும் கிளிநொச்சியின் எழுச்சியைப் பெயர்த்தெடுத்த போது சஞ்சுதனும் தலைநகராம் திருகோணமலை நோக்கிப் பெயர்ந்து சென்றார்.

நாம் இருவரும் பால்ய வயதும் பள்ளி நண்பர்கள் என்பதால், பல நாட்கள் மங்கிய நிலவொளியில் தாமரைகள் பூத்துக் கிடக்கும் கிளிநொச்சிக் குளத்தருகே, அந்தக் குளக் கட்டில் அமர்ந்தபடி தூரத்தே விரிந்து பரந்திருந்த பச்சை வயற்காற்றை முகர்ந்தபடி காதல், கவிதை, நாடகம், இலக்கியம், போராட்டம், சுதந்திரம், எதிர்காலக் கனவுகள், இலட்சியங்கள் பற்றி பின்னிர்வு வரை கதை பேசி மகிழ்ந்திருந்த இளமைக்காலம் அது.

சிறு வயதில் இருந்தே கண்ணனின் இயல்புகளில் ஒன்று; சோதனையான நெருக்கடி மிகுந்த சூழல்களை அவர் எதிர்கொள்ளும் விதம் "இப்ப என்ன?" "குடியா முழுக் போகுது?" "பாப்பம்" என்ற மிடுக்கொடு, சவால்களை எதிர்கொள்வது என்பது சற்று அசாத்தியமான, துணிச்சலான முன்மாதிரிதான்.

ஆதலால்தான் இன்று ஒரு பட்டயக்கணக்காளனாய், சுயதொழில் முயற்சியாளனாய், "மலைமுரசு" பத்திரிகையை ஆரம்பித்து, பதிப்பித்ததினூடாக ஓர் ஊடகவியலாளனாய், சிறுகதை எழுத்தாளனாய், அரங்கவியலாளனாய், கவிஞனாய், விரிவுரையாளனாய், சிறந்த அரசியல் செயற்பாட்டாளனாய் எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்தாற் போல் மானிடப் பண்புள்ள மனிதனாய், நல்ல

நண்பனாய். பன்முக ஆளுமையுடன் சமூகத் தளத்தில் பரிணமிக்கவும், செயற்படவும் முடிந்திருக்கிறது.

ஒரு காலத்துயரை, துயருற்ற காலத்தைப் பாடும் சஞ்சதனின் கவிதைகளை ஒரு குறுக்கு வெட்டுமுகமாக கூர்ந்து ஆராய்ந்தால்; அங்கே! ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகி அவலைப்பட்டுக் கிடக்கும் தமிழ் மனங்களின் ஆன்மா நினைந்தமுதபடியே ஈனஸ்வரத்தில் சுதந்திரப்பண் பாடியபடி முகிழ்ந்தெழுவதை கண்கள் பரிக்க நாம் தரிசிக்க முடியும்.

“உயிர்ப்பேன் நான் மறுபடியும்” எனும் கவிதையின் இடையில்

“உதிரம் வழிந்து ... ஓடி / உறைந்துபோன / இம்மண்ணில் - என் / தாய் மறுபடியும் ஓர் / மகனைப் பிரசவிப்பாள்... / மரணத்தைக் கொன்ற மனிதர்கள் நாம்.. மறுபடியும் பிறப்போம்..” இந்த வரிகள் சான்று பகரும் சாட்சியங்களாய் வருகின்றது.

தமிழ்த்தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் வீழ்ச்சிக்கு முன்னர் வதைபட்ட கணங்களை, நந்திக்கடல் - முள்ளிவாய்க்கால் கடந்து வந்து / பின் மீளக் குடியேறி மீண்டும் துளிர்க்கும் கனவுகளோடு பாழத் தலைப்பட்ட போது கருக்கொண்ட பல கவிதையின் பாடு பொருள்கள் எம் சந்ததியினரின் “அவலைக்க ஆற்றுப்படை” யின் அருமருந்தாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பல கவிதைகள் இலக்கிய வரலாறாகவும் பதியப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆடையின்றிப் பிணமாய் / அரையில் ஒரு சூடு / இடது - மார்பில் மறு சூடாய் / கைகள் / பிணித்திருக்கும் கச்சை கூறுதடி / உன் - ஆவிகரைந்த கதை...

சேற்றில் முக்கியன் / மீது / முயங்கியோரெல்லாம் / பின் - ஆற்றைக் கடக்கவும் / வெண் ஆடை போர்த்தவும் கண்டோம் - காணொளியாய்.

இந்த பாலாய்ப் போன நிலவு மட்டும் என்ன / நினைப்போல் / பேசா மடந்தையாய் / கிடக்குதிங்கு / உன் பேசா மொழியும் / புகழுடனும் புதைந்த மண்ணிறறான் / எம் - மறவர் புதைந்தனர்... எனினும்... (பேசு- என் பெண்ணே)”

இவ் வரிகளை வாசிக்க... வாசிக்க புண்ணில் புளி பற்றிக் கொள்கிறது. எம் சோதரிகளுக்கு நடந்த கொடுமையை நினைக்க.. நினைக்க நெஞ்சுக்குள் நெருப்பெரிகிறது. பாரதியின் அக்கினிக் குஞ்சின் அர்த்தம் இப்போது புரிகிறது.

இக்கவிதையில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் ஆடையின்றிய பிணம், மார்பு, சூடு, கச்சை, சேறு, ஆறு, வெண்ணிற ஆடை, நிலவு, மறவர் போன்ற சொல்லாடல்கள் பரும்படியான, உண்மைப்புகை காட்சிகளை எம் கண்முன்னே உருப்பெருப்பித்துக் காட்டுகிறது. இக்கவிதை ஒரு “பதச் சோறு” மட்டுமே. இனி வரும் கருணாரசக் குழம்பை நீவிர் வாசித்தனுபவிக்கலாம்.

“புதிய கனவுகளை / எழுத விழைகிறது இக் கறுப்பிரவு” என்றும் “எம்மிடம் எஞ்சிக் கிடக்கிறது / எரிந்த நிலவுகளும் / ஒலியில்லா மௌனங்களும் / என்று மட்டும் எண்ணல் வேண்டாம்

கணல் நெஞ்சும் / குறி நோக்கி நகரும் வலுவுள்ள பாதங்களும்....

ஊமைகள் பேசும் நாளில் உலகில் / ஓர் தேசம் உடைந்து போகலாம் / யார் கண்டார்?”

காற்றுக்கென்ன வேலி என்பதைப் போல் சஞ்சதனின் கவிதைகளும் பெரு வெளியை ஊடறுத்து உறைக்கப் பேசுகிறது. பலரின் மனசாட்சியை அது உலுப்பியிருக்கிறது. உலகப் பொதுப் பார்வையோடு பிரகடனமும் செய்கிறது. இக்கவிதைகளுக்கூடாக சஞ்சதனின் ஆன்மா தாய் நிலத்தை விட்டகலா நினைவுகளோடு, உள்ளூறறைந்து கிடக்கும் தமிழின விடுதலைப் பற்றுறுதியை அவாவி நிற்கும் சூட்சமத்தைக் கொண்டிருப்பதை யாரும் நுகர முடியும். இது ஓர் ஆன்மதகனம்.

நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறோம்... இன்றும்..
இனிவரும் நாட்களும்...சஞ்சதனின் கவிதைகளும்....

அருணாசலம் சத்தியானந்தன்
குலைவர்,
உலகத் தமிழர் பண்பாட்டு இயக்கம்
இலங்கை
மருதநகர், கிளிநொச்சி

- தமிழ்நதி -

மேலுமொரு எழுத்துச் சாட்சியம்

முத்தமிழர்களது வாழ்வுதனை பிரியாது, நிழலாகத் தொடர்ந்துவரும் போரெச்சங்களதும் எமது மக்கள் அனுபவிக்கும் - அனுபவித்த அவைங்களினதும் மேலுமொரு எழுத்துச் சாட்சியமே. மாயனின் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு முள்ளிவாய்க்கால் இனப்படுகொலை நடந்தேறி ஏழாண்டுகள் கடந்துவிட்டபோதிலும், இன்னமும் நீதி வழங்கப்படாத மக்களின் மத்தியிலிருந்து எழும் குரல்களில் இதுவுமொன்று. இந்தத் தொகுப்பின் ஆன்மா எனக்கு நெருக்கமானது. இந்த உணர்வுகள் எனக்கு மிக அனுக்கமானது. காதலும், பிரிவும், நிலம்பெயர்ந்து அலைதலும், கையறு நிலைக் கலக்கமும், சிறைப்படலும், சித்திரவதையும், வன்புணர்வும், ஏழ்மையும், பசியும், மனப்பிறழ்வும், மதிப்பிழத்தலும் என பல பரிமாணங்களை, பாடுபொருளாகக் கொண்டமைந்த கவிதைகள் இவை.

“இருண்ட காலத்தில் பாடல்கள் இருக்குமா?” என்ற கேள்விக்கு, “ஆம், இருக்கும். இருண்ட காலங்களைப் பற்றியதாக இருக்கும்” என்கிறார் பெர்டோல்ட் பிரக்ட். நாங்கள் இருண்ட நாட்களைக் கடந்து வந்தோம். உயிரற்றவர்களையும் உயிர்விடக் காத்துக்கொண்டிருந்தவர்களையும் முள்ளிவாய்க்காலில் விட்டு வெளியேறி வந்தபிறகும் வாழ்வியக்கம் நின்றுபோகவில்லை. அதன்பிறகும் நாம் காதல் கவிதைகளை எழுதவே செய்கிறோம். போலூழியாகிய முள்ளிவாய்க்காலிலும் காதல் இருக்கத்தான் செய்தது என்பதை “அலைதல்” என்ற கவிதையில் காணமுடிந்தது. கவிதையைப் போலவே காதலுக்கும் காலதேசவர்த்தமானங்கள் இல்லை. சுற்றிவர பிணங்கள் கிடக்கும்போதும் இரண்டு மனங்களால் கலக்கவியலும். அது இயல்பு விதி.

“உன் அருகின்றி நாளும்

மனம் எரியுது

மயானமாய்...” என்றெழுதும் மாயனின் கவிதையில் காதல் பிரிவினும் மரணத்தின் நெடியடிக்கிறது.

ஒரு “அரசியல் சமூக”த்தின் கவிதைகள் இங்ஙனந்தான் அமையமுடியும். கவிதை பெரும்பாலும் தன்னனுபவங்களைக் கொண்டமைவதே எனினும், “அரசியல் சமூகம்” என்றவகையில் பொது அனுபவங்களும் தன்னனுபவங்களாக வரிக்கப்படும்.

“கோபம் கொள்ள

காற்றும் குணம் மாறும்

தடாலென முகமறையும்

விழி முன்னே

அங்கிங்காய் அலையும்

சிணம் கொள்ளும்

உடல் நோகப் பலமுறை உருட்டும்” என, காதலியை காற்றோடு ஒப்பிட்டு எழுதும் அழகியலை மாயனின் கவிதைகளில் அடையாளங் காணமுடிகிறது.

சில கவிதைகள் சுருக்கமாகக் கூறி முடிக்கப்பட்டிருக்கலாம் அன்றேல் திருத்தி எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்ற எண்ணந் தோன்றாமலில்லை. உதாரணமாக, “மீண்டும் மடியும் இருட்டு” என்ற தலைப்பிலான கவிதையின் முடிவு வாக்கியங்களிலுள்ள செறிவையும் நேரத்தியையும் ஆரம்பத்தில் காணமுடியவில்லை.

“அநாதரவாய்

அவ்வறையில் ஓர் எழுதுகோல்

வெண்ணிறத் தாள்

ஓரிரண்டு இரத்தத் துளிகள்...” இந்தக் காட்சி மனத்திரையில் துயர்தரு ஓவியமாக விரிகிறது.

மாயனின் கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமகாலத்தின் சித்திரங்கள். அல்லது, ஈழத்தமிழரைப் பொறுத்தமட்டில், ஐம்பதுகளுக்குப் பிறகான எக்காலத்திற்கும் பொருந்துபவை. வாழிடங்களிலிருந்து பேரினவாதிகளால் விரட்டியடிக்கப்பட்டு, மீண்டும் திரும்பிவரும்போது, முன்னம் இருந்த வாழ்வின் சுவடுகள் அத்தனையும் அழிந்துபோயிருக்கும். ஆனாலும், “மயானம் மட்டும் புதிதாய்த்தான் இருக்கிறது” என்றெழுதும் வார்த்தைகளில் கசப்பின் கண்ணீர் தெறிக்கிறது.

“மரணம் அலைந்து அலைந்து

கதவுகளை உடைத்து

சுவர்களில் மோதி

கூரைகளில் வெடித்தாடிய

ஊழித் தாண்டவத்தின் பின்

எஞ்சிய சாம்பல் மோடாய்

மிஞ்சிப் போன எம் வீடுகள்

எனினும் புதிதாய்த்தான் இருக்கிறது மயானம்

நேற்றும் இன்றும் மறுநாளும்....”

முன்பே கூறியதுபோல, போர் தின்ற ஒரு சமூகத்தில் தனி அனுபவங்கள் என்றும் பொது அனுபவங்கள் என்றும் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு ஏதுமில்லை.

எனினும், மாயனின் கவிதைகள் பல சிறை வாழ்வையும் சித்திரவதையையும் குறித்துப் பேசுவதிலிருந்து, அவரும் இருண்ட சிறையறையின் தனிமையிலிருந்தும் வதைகளிலிருந்தும் தப்பவில்லை என அனுமானிக்க முடிகிறது.

சிறையிலிருந்து ஓர் மடல். "நலமா?" எனத் தொடங்கும் கவிதையானது, சிறைப்பிடிக்கப்பட்டோர் மீது "காவலர்"கள் ஆற்றிய குரூரத்தை, வக்கிரத்தை, ஆன்ம அழிப்பை, வதையைச் சொல்கிறது.

"இறப்பதற்கு

என்னிடம் இனி ஓர்

உறுப்புமில்லை

விழிகளைத் தவிர

முறிந்த விரல்கள்

நசங்கிய விரைகள்

உடைந்த பற்கள்

திரும்பிய தலை

திரும்பாத மூட்டு

ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் பிரிந்தவயிர் - என்

விழிகளின் ஊடே

வெளிச்சமாய் வழிகின்றது..."

ஹிட்லரின் நாஜிப் படைகளால் கைது செய்யப்பட்டு, கொடுஞ் சித்திரவதைக்-
குள்ளாக்கப்பட்டு குற்றுயிரும், குலையுயிருமாய் பான்கிராப்ட்ஸ் சிறைச்சாலையில்
அடைபட்டுக் கிடந்த யூலிஸ் பூசிக் என்ற கம்யூனிஸ்ட் எழுதிய "தூக்கு மேடைக் குறிப்பு"
உலகப் புகழ் பெற்றது. அந்தக் குறிப்புகள் போன்ற பதிவுகள் ஈழத்தமிழர்களிடமிருந்தும்
வரக்கூடும் என்பதற்கான கட்டியமாக மாயனின் கவிதைகள் அமைகின்றன.

தமிழர்களின் எதிரிகள், சிங்களவரிடையே உள்ள இனவாதிகளையன்றி,
ஒட்டுமொத்த சிங்களவர்களும் இல்லை என்ற புரிதல் கவிஞருக்கு இருக்கிறது. சக
இனத்தவனை மனிதனாக மதிக்கிற இனக்குரோதமற்ற அந்தப் பண்பு
படைப்பாளிகளுக்கு, கலைஞர்களுக்கு அவசியம். அவ்வாறான பண்பு மாயனிடத்தில்
இருப்பதனாற்றான் கீழ்க்காணும் வரிகளை அவரால் எழுதமுடிந்தது. அநீதிக் கெதிராக
இன, பால் பேதங்களின்றி அணிவகுத்தெழு அழைக்கிறார் கவிஞர்.

"ஒப்பாரியினூடே

ஒழுதும் விழிநீரில்

உனக்கும் எனக்குமென்ன பேதமுண்டு

பொடிமெனிக்கே?" இதுபோன்ற கவிதைகள் காலத்தின் தேவையாக இருக்கின்றன.

தமிழினத்திற்கு என்ன நடந்தது என்பதற்கான சாட்சியங்களாக சில
காணொளிகளும், புகைப்படங்களும், இலக்கியங்களும், குாபகங்களும்

எஞ்சியுள்ளன.

உலகத்தின் கண்களில், பஞ்சீலத்தின் வழி தாம் நின்றொழுகுவதான தோற்றத்தைக் காண்பிக்க விரும்பும் பேரினவாதிகள், கடந்த ஏழுாண்டுகளாக கிரத்தக்கறைகளை "வெள்ளையடித்து" மூடிவிடும் வேலையைச் செய்துவருகிறார்கள். அந்த வெள்ளையடித்தல்களின் பின்னால் மறைக்கப்பட்ட குருதிக் கறைகளை, பிணங்களின் நாற்றத்தை, சிதறுண்ட சதைத் துகள்களின் வீச்சத்தை, கண்ணீரின் உப்பை இத்தகைய இலக்கியங்களாற்றான் காலங்களைத் தாண்டிக் கொண்டுசெல்லவியலும், நாம் கொல்லப்பட்டோம், வன்புணரப்பட்டோம், உடமைகள் பிடுங்கப்பட்டோம், நிலங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டோம், சிறைகளில் வதையுண்டோம், காணாமலடிக்கப்பட்டோம் என்பதற்கான சாட்சியங்கள் இவை.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் முதல் இனப்படுகொலையை இந்த உலகம் இன்னுந்தான் கண்டுகொள்ளாமலிருக்கிறது. மேலாதிக்க-பிராந்திய வல்லரசுகளோ எமது குருதியில் தமக்கான ஒப்பந்தங்களை எழுதிக் கொள்கின்றன. எமது கண்ணீரை முன்னிறுத்தி தமக்கிடையில் பேரம்பேசுகின்றன. இந்நிலையில், எமக்காக உரத்துப் பேசவேண்டியவர்களாகவும் நாமே இருக்கிறோம். அதுமட்டுமல்லாமல், இழப்புகளிலிருந்து நம்மை மீட்டெடுத்துக்கொண்டு, மேலும் நடக்கவேண்டிய தந்துணியைத் திரட்டிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாகவும் நாம் இருக்கிறோம். அவ்வகையில், இலக்கியமும் எம் போன்ற கைவிடப்பட்ட இனங்களை வழிநடத்திச் செல்லும் பணியைச் செய்கிறது.

வரலாற்றுத் திரிபுகளும் இலக்கியம் என்ற பெயரின் கீழ் வெளிவந்து-கொண்டிருக்கும் இக்கால கட்டத்தில், எசமானர்களின் எலும்புத்துண்டுக்கூடாக எழுதுகோலினுள் பொய்யையே மையாக ஊற்றி எழுதிக்கொண்டிருக்கும் சில அறிபர்கள் வாழும் நிலத்தில், உண்மையை உரத்துக் கூறவும், எழுதவும் தன்னினத்தின் பாலான நேசம் வேண்டும். அது மாயனிடம் இருக்கிறது.

எனது வாசிப்பு அனுபவத்தின்படி, இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் அத்தனையும் அற்புதம் என்று விதந்தோத முடியவில்லை. ஆனால், பலரும் சொல்வதுபோல ஒரு தொகுப்பில் ஐந்தாறு கவிதைகள் தேறினாலே அது நல்ல கவிதைத் தொகுப்புத்தான். அவ்வகைமையினுள் இத்தொகுப்பும் உள்ளடங்குகிறது. கவிதை எனப்படுவது கொடுவெயில் நாட்களின் பிறகு வரவிருக்கும் வசந்தத்திற்கான காத்திருப்பும் கூட. என்ன செய்தும் காலத்தின் ஓட்டத்தை நிறுத்திவிடமுடியாது. அதுபோல, செறிவார்ந்த கவிதைகளும் அதற்குரிய காலத்தில் வந்தே தீரும். அதற்கான சாத்தியங்கள் அத்தனையையும் இத்தொகுப்பு கொண்டிருக்கிறது.

திருமதி. கலைவாணி இராஜகுமாரன்
திருகோணமலை - கனடா

சாவிலிருந்தும் விழித்தெழும் வாழ்வு...

உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் வெளிப்படுத்தியாகவே வேண்டும் என்ற நிலைதோன்றிய நேரமெல்லாம் என் எழுத்தாணி வரைந்த ஓவியங்களே இக்கவிதைகள்.

நினைவு தெரிந்த நாட்தொடங்கி சுதந்திரப்போரின் ஒவ்வொரு பக்கங்களிலும் பயணித்த என் வாழ்வில் போரைப்பாடாது எனது எழுத்து இருந்திருப்பதென்பது என்றும் சாத்தியமானதல்ல!

அகிம்சையையும், பொறுமையையும், சகிப்புத்தன்மையையும் எமக்கு மட்டும் போதித்துவிட்டு அருவருக்கத்தக்கதும், மனித இன மாண்புகளுக்கு எதிரானதுமான அவலவாழ்வைப் பரிசளித்தபோதே போதனைகளால் எம்மைப் பாதுகாக்க முடியாது என்பதனைப் புரிந்துகொண்டதொரு இனத்தினானான என் எழுத்துக்களில் தீவிரத்தன்மை நிரம்பியிருப்பது என் தவறல்ல!

கவிதையைப் படைக்க முயலும் போதெல்லாம் மேலோங்கிநிற்கும் உணர்ச்சிகளான தமிழின உறுதியும், அவலமும், நம்பிக்கையும், நிராசையும் என்னை அலைக்கழித்தவை. அவற்றில் இருந்து விடுபட வரைந்தவை இன்று பொத்தகமாகியுள்ளது.

போர் பலவற்றைத் தின்றதைப் போலவே எனது முதற்காலக் கவிதைகளையும் தின்று விட்டது. அவற்றுள் "சிறகு" "விடைகொடு தாயே" என்ற இரண்டு கவிதைகளினதும் இழப்பு பெரும் வலியே!

என்னை எனக்கே அடையாளம் காட்டிய குரு செ.விந்தன், திருமதி. அ. இராஜமனோகரி ஆகியோருக்குத் தீராக் கடன்பட்டவன் நான்! அன்று அவர்களுடன் இருந்த அ.கிரவி அவர்கள் எனக்கான களத்தைத் திறந்தவர் என்பது என்றும் நன்றியுடன் நினைவு கூறத்தக்கது. நண்பன் சத்தியானந்தன் என் பல்பரிமாணங்களிற்குப் பலமானவன். எனது பலவீனங்களை ஏற்றுக்கொண்டவன்.

கேட்டவுடன் மறுப்பின்றித் தனது வாசக நோக்கை வரைந்தவர் சேகர். அவருடாக அறிமுகமாகிய "தமிழ்நதி" திருமதி. கலைவாணி இராஜகுமாரன் எனது கவிதைகள் தொடர்பான தனது உள்ளக்கிடக்கையை இம்மை மறுமையின்றி எழுத்திலிட்டுள்ளார். அவர்களிருவருக்கும் மிக்க நன்றி.

வாசகன் வற்றிவிட்ட இன்றைய சூழலில் ஏனைய பொத்தக எழுத்தாளர்களைப் போலவே நானும் இப் பொத்தகம் "விற்பனையாவதை விட நல்லதொர் வாசிப்பனுபவத்தை வாசகனுக்கு வழங்கும்" என்ற நம்பிக்கையுடன்...

சாவிலிருந்தும் விழித்தெழும் வாழ்வே எமது.... விழித்தெழுவோம்
"மாயன்" - இரா. சிறீகுமாரேஸ்வரன்.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

நல்லாட்சியின் பின்

~~பெருவிழா என் குரல்~~

நாங்கள் ஒலமிட்ட காலம்
ஒழிந்து போனதாய் - அவர்கள்
உரத்துச் சொன்னார்கள்

உலகும் - ஒரு
பணிவிற்குரிய நாயின்
வாலாட்டலுடன்
தெருவிற் புணர்வதற்காய்
தன் துணை தேடிப் போனது

நாங்கள் அமைதியானோம்....
இன்று சுடுகலங்கள் எவையுமில்லை
தெருவோரத்தில் சாவடைந்த - எம்
தேசத்தவனும் எவனுமில்லை

மரணமின்றிய பொழுதுகள்
விடிந்து மடிகின்றதெம் மண்ணில்
அன்றோர்நாள்

பெருமோதகம் - பொங்கல்
உழுந்து வடை மாலையுடன்
அரச மரத்தின் கீழ்
அமர்ந்திருந்த - எம்
பிள்ளையாருக்கொரு
பெருவிழாச் செய்தோம்

தட்டு நிறையப் பழங்கள்
 வெண் - தாமரைப் பூக்கள்
 புடைசூழ
 வெற்றுக் காலுடன்
 பக்கத்துப் படைமுகாம்
 அவர்களும் வந்தார்கள்...!

“வெண்பொங்கல் இல்லையோ?”
 என்றோர் வினாவும் எழுப்பினர்
 அரசமரத்தைக் காட்டிக்
 குசுகுசுத்தனர்
 சென்றனர்

அவ்விரவில்
 துவக்கைத் தொட்ட
 பேய்கள் சில
 தூரிகையுடன்
 அலைந்ததாய்ச்
 சொன்னாள் என் அம்மா

விடிந்த போது
 வெள்ளையாயிருந்தார் - பிள்ளையார்
 சில தாமரை மலர்களும் கூட

அதிர்ந்து ஓலமிடுகின்றேன் நான்
 என்னுள்ளேயே அடங்குகின்றதவ்வொலி..

உங்களுக்குக் கேட்கின்றதா?

07.07.2016

மீளக் குடியாய்வு

விரல்கள் தோற்றுப் போகும்
ஒரு நாளின் மணித்தியாலங்களைக்
கணக்கிட முடியாக் கணத்தில்

கை விரல்களின் குறைவு
முகமறையும்

புத்தி -

கால் விரல்களைச்

சேர்த்தெண்ணிப்

பின்னும்

தோற்றுப் போகும் ...

எஞ்சிக் கிடக்கும்

நான்கு மணி நேரங்கள்.

ஒரு நாளை

வெல்லவே முடியாது ...

விரல்களால் ... கைகளால் ...

கால்களால்.. ..

மட்டுமா?

வயிற்றால் - வெறும்

வயிற்றால்

எனதும் ...

குழந்தையினதும்

வயிற்றால்

நாட்கள் வெல்லப்

படாமலே போயிற்று -

மெல்ல வயிற்றில்

பரவும் வலி - தேக

மெங்குமோடி பின்

மூளை வரும் ...

குழந்தையோ ...

பெருங்குரலில் ஆரம்பித்தழுது - பின்

அனுங்கும் ...

வாய் சப்பும்

தசையின்றிப் - பால்

வற்றித் துருத்திக்

கிடக்கும் - முலைக் காம்பை

அவள் வாய்க்குள்

திணித்துத் தோற்றுப்

போவேன் - நான்

உடல் சிதறிக் கிடந்த

இருபது பேரின் நடுவே

என்னவனைத் தேடித்

தோற்றுப் போன

நாள் முதல் ...

பெயரறியா இடம்

நோக்கிப் பெயர்ந்ததும்.

பசி பழகிப் பல நாட்கள்

பட்டினியாய்

கிடந்ததும் ...

மீட்போரைத் தாண்டி

முடவேலிக்கம்பிக்குள் ...

அவள் பிறந்ததும்

மீள ... இரு வருடம்
தாண்டி ஊர் திரும்பி

உடைந்தழிந்த வீட்டின்
எச்சங்களில்

பச்சை ஓலைக்
கூரையிட்டு

படுத்த போது ...
பசி

ஓங்கியறையுது ...
ஓலமிடுகுது ..

இரவொன்றில்

மரத்துப் போன மனத்துடனும்,
பசித்துப் போன வயிற்றுடனும்

பற்றையொன்றிலொதுங்கிச் - சில
பணத்தாள்கள் பார்த்த பின் -
தான்

பசியடங்கிப் போயிற்று

உனக்கும், எனக்கும் ... ஏன்
அவனுக்கும் கூட

இச் சமூகத்தின் அகராதியில்
எனைக் குறிக்கும் பெயர்
என்ன? ... வேசையா? ...

வைத்துக் கொள்
பரவாயில்லை

பசித்தழாது ... என்
குழந்தையாவது
வாழட்டும் ..

யின் என் வீடு நோக்கிய பயணம்

நாங்கள் இருந்த தடங்கள்
எவையுமில்லை.

இறந்த எச்சங்களே
எஞ்சிக் கிடக்கின்றன.

எரிந்த வீடு
முறிந்த பனைகள்
உவர்ப்புச் சுவறிய
கிணற்று நீர்
ஓரிரண்டு
மண்டையோடுகள்

வெடித்துச் சிதறிய குண்டுகளின்
பின்னே
மிஞ்சியிருந்தன வீடுகள்

மரணம்
அலைந்து.. அலைந்து
கதவுகளை உடைத்து
சுவர்களில் மோதி
கூரைகளில் வெடித்தாடிய
ஊழித் தாண்டவத்தின் பின்

எஞ்சிய சாம்பல்மேடாய்
மிஞ்சிப்போன
எம் வீடுகள்.

விடலைப் பருவத்தின்
நாட்களைத் தொலைத்த
வீதிகளில் எல்லாம்
பற்றைகள் மூடிக்கிடந்தன.

பூசைப் பூக்களின்றி
முருகன் கோவில்.

மூலத்தான காவல் வேல்
களவு போய் கன நாட்கள்.

பிரதான மண்டபத்தில்
பலியிட்ட உயிர்களால்
நரமாசிசக் காளி
நடமாடிய பாடசாலை

பயிரிட வெதுவுமின்றிப்
பாழாய்ப் போய்க்கிடக்கிறது
நிலம்

என் நிலம் ..

எனினும்
புதிதாய்த்தான் இருக்கிறது
மயானம்..

நேற்றும்
இன்றும்
நாளையும்
மறுநாளும்...

26.09.2004

நீர்ணாமற் போனவர்கள்...

நிறைவுறா இரவுகளின்
முடிவில்
நெக்குருகி நிற்கிறது - என்
வாழ்க்கை..

நீர் ஊறா வயலில்
நேற்றெறிந்த நெல் மணியாய்
உன் நினைவுகள்...
வளரும் அப் பயிர் என
வரப்பில் நான்...
ஓர் அப்பனாய் - உன்
வருகைக்காய் காத்திருக்கிறேன்

உன் பிறப்பிற்
பேய்.. தாயைத்
தின்றது..

துணையின்றி நான்
தாயின்றி நீ
பல பகல்கள்
பல இரவுகள்
தாயும் துணையுமின்றி
நாம்...

உன் காலுதைவிற்
காமம்
காணமற் போனேன் நான்

கஞ்சியைப் பாலாய்
உண்டு வளர்ந்தாய்...
நீ வளர்ந்த நாட்களின்
முடிவில் - கறுத்த என்
மயிர்கள் நரைத்துப்போனது

காலம் உனை உயர்த்தி
எனை உதிர்த்த
ஒரு நாளில் -
காணாமற் போனாய்
நீ

என் செல்வமே....
நீ காணாமற் போனாயடா..

வீடும், வயலும்
வாசலும், வரம்புகளும்
வாலை ஆட்டி எம்
வாழ்வடன் கலந்த இரு
நாய்களும்..

சுத்தமில்லாத உன் அறை..
அதிற் சிதறிக் கிடக்கும்
பாடப்புத்தகங்கள்- இன்னும்
பார்த்து முடிக்காத சில
பட இறுவட்டுக்கள்

தோய்க்கப்படாமல்
தொங்க விட்டிருக்கும்
உன் சறம்....

ஆழச் சுவரிற்
பதிந்த ஆணியில்
கொழுவிக்கிடக்கும்
தவழும் படம்...
இவையெல்லாம்
என்னுடன் இருக்க
நீ - காணாமற் போனாய்

சட்டமிடப்பட்ட உன்
படத்தைக் கையிலேந்தி
முகாம்கள் ஒவ்வொன்றாய் அலைந்து...

முடிவில்
வருவாய் நீ எனும்
நம்பிக்கையற்றுப்போன
இன்னாளில் கூட
நம்பவில்லை நான் - நீ
கடத்தப்பட்டாய் என்று

ஆறு நாள் உணவறுத்துக்
கவசம் பாடி
உனை மீட்டுத்தர - வேல்
முருகனையும் வேண்டித்
தோற்றுப் போனேன் நான்

என் செல்வமே

நாதியற்றுச் சிதையூட்ட
எவருமின்றிப்
பிணமாய்க் கிடக்கும் - அந்
நாளில்

ஆவியாய் ஆவது
வந்து எரியூட்டுவாயா
என் செல்வமே....

18.10.2010

**கடந்த இரவும்...
எனது நிலமும்...**

காற்றற்றுப் போயிருக்கும்
இரவு

கரு இரவின் நிறங் கனக்க
தலை தாழ்த்தித்
தவமிருக்கும் மரம்.

மயான அமைதியின் பின்னே
பேய்கள் பிணந்தின்ன உலவும்
எனது நிலம் ...
காற்றின் சிறுதுளியேனும்
கடந்து வராதபடி
இறுக்கச் சாத்தியிருக்கும் என்
கதவும் யன்னலும்

எனினும்
பேய்களின் காலடித் தடங்களை
கணக்கிடவென
விழித்திருக்கும்
செவி

வினாடி முள்ளின் துடிப்பைவிட
வேகமாய்
அடித்துக் கொள்ளும்
மனம் ...

வாழும் ஆசை கொண்டு
விழிகள்
அங்குமிங்குமாய் அலைந்து
தவிக்கும்

இரவின் கருமையில்
எதையும் உணராமல்
தோல்வியடையும் விழிகளை

ஆரத்தமுவும் இமை ...

இமை மூட மீளவும்
உலகெங்கும் இருட்டு

தெரு வழியே வரும்
பிணந்தின்னிப் பேய்களின்..
நிறங்கூட கறுப்பு
சில வேளை பச்சை

நிறங்களின் உருவாய்
விழி மூடத்
தெரியும்
கணங்களின் முகங்கள் ...

திடுக்கிட்டுத் திறக்கும் விழி

நாவறண்டு போய்
ஒரு கோப்பை நீருக்காய்
உதறியெழ விரும்பும்
உடம்பு ...

ஒருக்களித்துத் திரும்ப
சரசரக்கும் சத்தம்
தெருவில் ... அயலில்
உயிர் உணரும் இடமெங்கும்

நிறமெல்லாம் கறுப்பு
 பேய்களின் சிரிப்பு
 தக தகிட தக தகிட
 தக தகிட தத்தோம்

இனிப் பயமில்லை - என
 உரத் தொலிக்கும்
 காண்டா மணி

ஒலி உணர்கிறேன் -
 நான்
 உயிருடன்
 இருக்கிறேன்

விடியொளியின் விரல் தீண்டப்
 பயந்தோடும் இருட்டு
 கறுப்பும் ஒரு சேர்ப் ...

பேய்களின் கண் முன்னே
 பெருஞ்சாமி வந்தென்னை
 காத்து நின்றதாய்
 சொன்னாள் அம்மா.

இருப்பினும் என்ன ...
 அயல் வீட்டு நண்பனை
 அக்காலை வேளையில்
 தெருக் கோடிப் பற்றைக்குள்
 பிணமாய்த்தான் மீட்டோம்

இன்றும் இரவு வரும் ...
 இருட்டும் ... பேய்களும் ...
 கறுப்பும் ... பச்சையும் ...

அதிகாலை வேளையில்
 மீட்டெடுக்கப்படும்
 ஏதுமறியா அப்பாவிப்
 பிணமொன்றும் ...

மீள் வாசிப்பு

எனது மண்ணிற
மேசையின் மீது
நான்காய் மடிந்து
மின்விசைக் காற்றில்
படபடத்துக் கிடக்கிறது
உன் கடிதம் ...

என் மனம் போல்
படபடத்துக் கிடக்கிறது.

வாசித்த பின் கிழித்தெறிய வேண்டியது அது..

எனினும் மீண்டும் ஒரு முறை
படிக்கும் பேரவாவால்

நீள்வதும் மீண்டும் மடிவதுமாய்க் கை ...

முதலாவது வாசிப்பின் பின்
நாவில் எதுவுமின்றியே தித்திக்கும் உணர்வுகளும்
இறக்கைகளின்றியே பறக்கும் எண்ணங்களும்
இன்னும் வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாய்
நினைவும்

வாசித்தபின் கிழித்தெறிய வேண்டிய அது.
நீள்வதும் மீண்டும் மடிவதுமாய்க் கை ...

அப்படி எதைத்தான் எழுதிவிட்டாய் நீ? சிறையில் இயந்த மடல்கள்

என் மீதுள்ள காதலை
வெறும் வார்த்தைகளுக்குள்
அடைக்க முனைந்த உனது
முயற்சியைத் தவிர
வேறு எதுவுமில்லை அது

என்னும் மீண்டும் வாசிக்கும் பேரவாவால்

என் மேசையின் முன்னே கிடக்கிறது
அக்கடிதம்.

பெண்ணே... முதல் முறை வாசித்த
உணர்வுகள் அழிந்த பின்னே
மறுமுறை வாசிக்கும் பெருவிருப்புக் கொண்டே

முன் கிடக்கிறது கடிதம்.

என் மானுட வாழ்வின் கடைசி
நிமிடத்தின் போதும்
முதல் முறை வாசித்த உணர்வுகளை மீட்டும்
மனம் ... எண்ணம் .. எல்லாமே

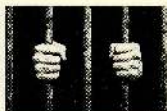
மீண்டும் .. மீண்டும் முதல் முறை வாசித்த
உணர்வுகளையே மீட்டும்

மீள் வாசிப்பென்பது
உன் கடிதத்திற்கும்
என் காதலுக்கும்
எப்போதுமேயில்லை.

என் முன்னே கிடக்கிறது
நான்காய் மடித்த
உன் கடிதம்..

இரண்டாவது வாசிப்பிற்காய்

02.03.2006

~~ஒரு கல் - கனத்திருப்பு~~

உனக்காக நானும்
ஒரு கல்லை
எறிந்தேன்

என் இனிய பெண்ணே
வித்தியா!

உனக்காக - ஒரு
கல் - அது
கண்ணாடிகளைச்
சிதைத்தது பற்றியோ,
வாகனங்களைச்
சேதப்படுத்தியதைப்
பற்றியோ?

எனக்குத் தெரியாது.

உனக்காகவே - அந்தக்
கல்லை எறிந்தேன்
நான் ..

அந்தக்கல் - எமதினத்தின்
கூட்டு
மனச்சாட்சியின்
வெளிப்பாடு - என
எவரும் ஏற்றுக்
கொள்ளவில்லை

அந்தக் கல் - எமது
கையாலாகாத்தனத்தின்
வெளிப்பாடு என்பதையோ

கோணேஸ்வரிகளினதும்
கிருசாந்திகளினதும்
மரணத்தின் போதான
எமது மௌனத்தின்
பொருமல் என்றோ

கயவர்களைச்
சகோதரராய்க் - கொண்ட
இனமொன்றின் - சுய
காறித்துப்பல் என்றோ

கணக்கெடுப்போர்
எவருமில்லை - என்
சோதரி

அது கல்
வெறும் கல்
சட்டத்தின் இறுக்கமான
வரையறைகளில் -
ஓட்டையிட்ட கல்

உனக்காகவே
எறியப்பட்டது. எவ்வாறு
உன் இறுதிக்
கல்லறையில் ஒரு கைபிடி
மண்ணை எறிந்தேனோ
அதே போலவே
நானும், என் சகோதரர்களும்
அவர்களிற் சில
கயவர்களும் - எறிந்த
கல்

வெறும் - கண்ணாடிகளைத்
 துளைத்த கல்லாக
 அதைக் கண்டவர் - எமைக்
 கைது செய்தனர்.

எனினும்
 பொருமிக் கிடக்கும் - எம்
 மனச்சாட்சியின் முன்னே
 நீயும் - நாம் இழந்த
 ஆயிரக்கணக்கான
 பெண்களும்

கற்கள் போதாது சோதரி - நீ
 போய்வா!
 நான் காத்துக் கிடக்கிறேன்.

15.05.2015

கொலையுண்ட வித்தியாவிற்கும் கைதான
 தமிழ் உணர்வாளர்களுக்குமாக...

மீளக் குடியமர்வு (2)

விதி வரைந்த பாதை
 அது - செஞ்சிவப்பு மண் ...
 புழுதியும், நிச உயிர்களும்
 உறைந்ததால்
 நிறம் மாறிய - பாதை அது

வீடு என்பதை
 எப்படியெனினும்
 வரையறை செய்யலாமா?

ஒரு நான்கு தடிகளும்
 ஓரிரு தகரங்களும் - இரு கையினுள்
 உலகின் படம் வரைந்த
 தறப்பாளும் ...

எம்
 வீடென வரைந்தது யார்?

இவை கொண்டமைக்கும்

பெயரற்ற நிழலில்
 சோறு பொங்கியுண்டு
 சீவன் வளர்க்கும் - என்
 வீடு நோக்கி வரும்
 செம் மண் பாதை ...
 நிச உயிர்க் குருதி
 நிறைந்தோடி யுறைந்து
 நிறம் மாறிய

என்
செம் மண் பாதை ...

நடந்து வரும் பொழுதில் நெஞ்சு தடதடக்கும்

மறு பேச்சுப் பேசா - என்
மனைவியின் - குரல்
வளை அறுந்து - உதிரும்
ஓடிய ...

எண்ணாய் என் மகனும்
எழுத்தாய் என் மகளும்
கண்ணாய் இருந்த வேளை
தலை சிதறித் தெறித்த
சுவையறியாக் குருதி
யுறைந்த

உறைந்து போன - அச்
செவ் வீதி வழியே - என்
வீடு நோக்கி வா ...

பட்டுப் போன - மரங்களில்
எல்லாம்
பச்சை துளிர்க்கும்.

குருதி உறைந்ததிங்கு
ஆனால்
இறக்கவில்லை ...
மீளத்துளிர்ப்போம் ...
மரங்கள் மட்டுமல்ல
மனிதர்களும் ...

சிவந்த தெருவின்
வழியே ...

துளிர்ப்போம் - நாம்

18.05.2011

பேசு - என் பெண்ணே

நீ பேசாத... இரவொன்றில் நிலவு
 எறித்துக் கிடக்கிறது ...
 சுவையில்லை - நிலவில்
 குளிர்மையின்றிக் - குன்றில்
 எறித்துக் கிடக்கிறது ...
 நீ பேசாத அவ்விரவின் நிலவு ...

காதல்
 பூத்துக் கிடந்த போதென்
 எண்ணமெங்கும் - இசை
 பாடிய நிலவா? அது ...
 நீரில் தெறிக்க - இரத்தினச் சொரியலாய்
 என் கால் வரை தேடிவந்த அந்நிலவே
 இன்று ...
 சுவையின்றிக் கிடக்கிறது ...
 எம் குன்றின் மீது

அதரம் திறக்கத்
 தெறிக்கும் வார்த்தைகள் - பொங்கிப்
 பிரவாகமாய்ப் பேசிப்... பேசிப் ...
 பேசு பொருள் மறந்து ...
 பெண்ணே ...
 உன் மோகனச்
 சிரிப்பழகில் - விறைத்துப்
 போய்விடும் என்
 விழிகள் ...

இன்று நீ
 பேசா இரவில் - நிலவு
 பூத்துக் கிடந்தும் - இமை
 மூடிய விழிகளிற்
 படர்கிறதே கருமை ...

பேசு என் பெண்ணே ...
 உன் சரணடைதல் பற்றிப் பேசு ...

நந்திக் கடல் தாண்டி - நீ
 நடந்த அக்கணத்தைப் - பேசு

தயவு செய்து
 பேசு ... என் பெண்ணே

ஆடையின்றிப் பிணமாய்
 அரையில் ஒரு சூடு - இடது
 மார்பில் மறு சூடாய் - கைகள்
 பிணித்திருக்கும் கச்சை கூறுதடி - உன்
 ஆவி கரைந்த கதை ...

சேற்றில் முக்கியுன் - மீது
 முயங்கியோரெல்லாம் - பின்
 ஆற்றைக் கடக்கவும் - வெண்
 ஆடை போர்த்தவும் கண்டோம்
 காணொளியாய்"!..

அந்
 நாட்களின் முடிவில்
 அம்மணமாய் - என்
 பெண்ணே நீ
 முகஞ்சிதைந்து மரணமுற்றதைப் - பற்றிப்
 பேசு ...

இந்த
 பாழாய்ப் போன நிலவு
 மட்டும் என்ன... நினைப்போல்ப்
 பேசா மடந்தையாய் - கிடக்குதிங்கு

உன் உடலைப்
புசித்த ஒலிகள் - இன்னும்
ஓங்கி வளர்ந்த எங்கள்
மயானக் காட்டில்...
ஊளையிடுகின்றன...

உன் பேசா மொழியும்
புகழுடலும் - புதைந்த மண்ணில் எம்
மறவர் புதைந்தனர் - எனினும்
எம்மனம் விட்டகலா
ஒளியாகி ஒளிரும் - உங்கள் வாழ்வும்
வீழ்வும் ...

எம்மிடமும்
எஞ்சிக் கிடக்கிறது ...
எறித்த நிலவுகளும்
ஒலியில்லா - மௌனங்களும்
என்று மட்டும் எண்ணல் வேண்டாம்

கனல் நெஞ்சம்
குறி நோக்கி நகரும் வலுவள்ள பாதங்களும்

ஊமைகள் பேசும் நாளில் உலகில்
ஓர் தேசம் உடைந்து போகலாம் ...
யார் கண்டார்.

27.11.2013

*1

சனல் 4 - சர்வதேச ஊடகம் வெளிப்படுத்திய
இசைப்பிரியாவின் சாவு தொடர்பான கானொளி

வதிரைந்த நீயும்

தெருவிளக்கொளியும் ...

என் தெருவின்
விளக்கின் ஒளி
இறந்து ஆண்டுகள்
ஆயிற்றுப் பல

இருள் சூழ்ந்த
அத் தெருவின்
அந்தங்களிடையே
நடந்த முன்னைய
நாட்களில்
என்
தலை தாங்கும்
தோளின்
அருகாமையில்
நீ நடந்தாய்

அன்பு
எமை இறுக்கிப்
பிணைத்திருப்பினும்

முட்டிக் கொள்ளா
இடை வெளியில்
நடை பயின்ற
நாட்கள்
நினைவில்
நகர்வதேயில்லை.

பச்சை விளக்கெரியாத் - தடையிற்
தொடருந்து நின்று
பரிதவிப்பதைப் போல்

உன்
நினைவுகள்
நகர்வதேயில்லை

விரல்கள் பின்னிக் கொள்ள
பின்னொரு நாளில்
உரிமை கொண்டாராய்
நடந்த போதும்

ஒளி இழந்த
தெருவிளக்கு
ஓர் பொருட்டேயில்லை
நமக்கு ...

ஒளி தொலைத்த
இத் தெரு ... இறந்த
ஒரு நாளின் இரவில்

நீயும் நானும்
கைகோர்த்து
நடந்தோம் -
நிழல்களும் சில
ஒரு சேர நடந்ததை
அறியோம்.

கணப் பொழுதில்
நிழல்கள் உன்
மேனி மூட
கதற முடியா
அதிர்வில் - என்
கால்கள் வலு
விழக்க.

நிழல்களின் இடையே
நீ தொலைந்தே போனாய்
தெரு இறந்த
அந் நாளில் - எனைத்
துறந்தாய் நீ

நான் - தெரு விளக்கின்
ஒளி தொலைந்ததை
உணர்ந்த நாளது.

மறு நாட்
காலையில் - மரண
வீடாய் போயிற்று

உன் அருகின்றி - நாளும்
மனம் எரியுது
மயானமாய்

நிழல்கள் யாரெனத்
தெரியாது
மனம் வெடித்தழ
நேரமின்றி

உனை -

ஆதவனைத்
தெரியா
அடர் காட்டினுள்
தேடித் திரிகிறேன் - நான்.

சிலவேளைகளில்
தாண்டிச் செல்லும்
வெண்ணிற வாகனங்களில்
உன் விழிகள்.. ..
விடுவிக்கக் கோரும்
பரிதவிப்புடன்
எனைப்
பார்ப்பதாய் - உணர்வு

கருங் கல்லிற்
சமைந்த - கடவுளரிடம்
விடை தெரியா
என் வினாவினை
வினவச்
செல்வதுண்டு

என் முன்னே

நெடு நீண்ட
வரிசையிற்
பலர்
எண்ணிக்கை
தெரியா ஆண்டுகளுக்கு
முன்பிருந்தே

நிழல் பிடுங்கிச்
சென்ற
உயிர்களின் முகவரி நாடி

நெடு நீண்ட வரிசையிற்
பலர் ...

என் வினா
இப்போ ஒன்றே தான்
உன் இருப்பையன்றேல்
இறப்பையெனக்குச்
சொல்வார் யார்? ...

இன்னும் என்
தெரு
இறந்துபோய்த்தான்
கிடக்கிறது.

10.10.2010

நீ காற்று நான்

விழி நீளும் முடிவுவரைத்
தொடரும் தெரு வழியே
நடந்து போகின்றேன் - நான்

முகத்தை எதிர்கொள்ளும் காற்று
மற்றோர் திசையில்
தோள்களை வருடும்.
சுகம் பரப்பும்
தேகமெங்கும் ...

நீயும் காற்றுத்தான்

நம் காதலின் தெருவழியே
முடிவின்றித் தொடரும்
என் கால்கள் நீ
காற்றாய் தொடுகிறாய் என்னை
முகம் மோதும் காற்று
நாம் முத்தமிட்டதை
உணர்த்தும் ... இதழ்களில்
ஈரம் கசிக்கும் ..

சிலவேளை வியர்வையூறி
உப்புக்கசிந்துவர்த்த எம் முத்தம்
காற்றும் இதழ் மோதித் தரும்
நாக்கால் நிமிண்ட
உவர்க்கும் இதழ் ...

காற்றாய் நீ ...

இரு கையின் ஐவிரலும்
தோள்களை பற்றிப்
பிடித்திழுத்து இறுக்கிப் பின்
பிடரியிற் புரளும் உன் விரல்கள்

காற்றும் .. உன் கைவிரலும்
என் காதைத் தொட்டுச்
செய்யும் சில்மிசங்கள்

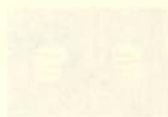
காற்றே நீதான்

என் மூச்சாய் உட்சென்றுயிராய்
மாறும்
என் காற்றே நீதான்.

கோபம் கொள்ளக்
காற்றும் குணம் மாறும்

தடாலென முகமறையும்
விழி முன்னே அங்கிங்காய்
அலையும் ..
சினம் கொள்ளும்

உடல் நோகப் பலமுறை
உருட்டும்
நான் நடந்தேகும்
தெருவைத் தடுக்கும்
உன்னைப் போல் தான்
காற்றும் ..
சினம் கொள்ளும்

முகமறையும் வார்த்தைகளால்
 வெறிகொண்டு நீ
 வலி வரக் கொல்வாய்
 எனை - முகமறையும் வார்த்தைகளால்

பின் என் முன்னலைவாய்
 அங்கிங்காய்

அழுவாய்
 எம் காதல் வழி மறைப்பாய்
 தடம் மாறும் வண்ணம்
 சினங்கொள்வாய் ...

சமாதானம் சொல்லிப்
 பின்னும்
 அழுவாய்

என் பெண்ணே
 காற்றைப் போல் நீயும் ..

அழுது ...
 அலைக்கழித்து ..
 அழவைத்துப்
 போய்விட்டாய் ..

காற்றை என்னுடன்
 வாழவிட்டு ...

மிண்டும் மடிபுறம் இருட்டு

இருட்டை எழுத
முனைகிறது - என்
போனா

முனைவின் போது
வெண்ணிறத் தாளில்
தன் நிறம் கொண்டு
வரிகள்.....
இருட்டை வரைய
முயலும்

இருட்டை
இருளினுள்
இருந்து எழுதும்
என் முயற்சி ...

இருளின் நிறத்தை
உணர... உணர
வெண்ணிறத் தாளில்
தன்னிறம் கொண்டேகும்
என் கோல்
இருட்டை வரையும்
முயற்சியில்
தொடர்பற்ற சலனங்களை
அலங்கோலக் கோடுகளாய்
கிழிக்கும்

இருளின் இருட்டை
உணர ... உணரப்
பயம்....

அக்
காரிருள் நிறம்
அரக்க வடிவம் பூண்டு
அருகில் வரும்
பாசக் கயிறு ஏந்தி

இருளின் உரிமையாளர்கள்
என் முன்னே... இதோ
இதோ..... இதோ.....
உங்களுக்குத் தெரியாது....
அவர்கள் என்னருகில்
இருப்பதை..... இருள்
அதை மறைக்கும்.....

ஐயோ.... இதோ
இதோ.... என்னருகில்
இருளின் உரிமையாளர்கள்....

எனைக் கேள்வி கேட்கிறார்கள்..

நீ.. யார்? இருட்டை வரைய ...

கெக்கலிக்கும் அவர்களின்
சிரிப்பு...
வெந்நிறத் தாளில்
நான் வரைய முயன்ற
இருட்டின் கிழிப்புக்களைக்
கேலி செய்கின்றன ...
உன்னாலும் முடியாது
இருட்டை வரைய....
முயன்றோர் எல்லாம்
இருட்டின் கறுப்பில்
கரைந்து போனார்கள்

உன்னால் முடியாது
 இருட்டை வரைய

இருட்டை வரைய
 முடியாதென் விரல்கள்
 நசுங்கிப் போயின...

என் ஓலக்குரலை
 இரசித்த வண்ணம்
 இருள் - கரைகிறது
 அந் நாளில் ...

விடியலில் நான்
 தொலைந்து போயிருந்தேன்

அனாதரவாய்
 அவ்வறையில்
 ஓர் எழுதுகோல்
 வெந்நிறத் தாள்...
 ஓரிரண்டு
 இரத்தத் துளிகள்.....

12.01.2009

படுகொலை செய்யப்பட்ட ஊடகவியலாளர்
 சாந்த விக்கிரமசூங்க வின் நினைவாக...

இயேசுவின் தோத்திரம்

இருள் மெல்லச்
குழும் - ஒரு மாலை....

மழை நாள் ...

பார்வை வெளியில்
பேருயரத்திற் தெரியும்
இயேசுவின்
சிலுவை ...

உங்களை அறைந்த
உதிரமதில்
இல்லை ...

ஆண்டவரே ...

உங்களை அறைந்த
உதிரமதில்
இல்லை ...

சிலுவைகள் மட்டுமே
எஞ்சிக் கிடந்த
எம்மண்ணில்

உயிருடன் நீங்களும்
அறைந்த
உதிரமும் - இல்லா

அனாதைச் சிலுவைகளில்

அன்று

சீருடை தரித்த
மானிடப் பதர்கள்

விதியின்
பெயர் சொல்லி

எம் - வாழ்வை
அறைந்தனர்..

சிலுவைகள்
உயிர் பெற்றுப்
பின் தடுமாறிச்
செத்தன.

ஆண்டவரே ...

எம் பாவத்தின்
பெயரால் ...

விதியின் பெயரால் ...

போர்க் குணம் கொண்ட
போக்கின் பெயரால் ...

ஒவ்வோருயிரையும்
அறைந்த பொழுதில்

சிலுவைகள் உயிர்த்தன
பின் - உடனேயே
இறந்தன ...
ஆண்டவரே
தோத்திரம் ...

எமது பாவங்களின்
பெயரால்

அறைந்து
இறந்து
முன்றாம் நாளில்
உயிர்த்தீரே ...

தோத்திரம் ...
யேசுவே
தோத்திரம்

எம் வேண்டுகை
எல்லாம்

எம் பாவம் நீக்கத்
தோள்களிற்
போர் சுமந்து ..

புண்பட்டு - பின்
சிலுவையிலறைந்து
இறந்த குழந்தைகளின்
உயிர்ப்பு
எப்போ?

உயிர்ப்பின்புள் நான் மனுபுரம்

அதற்குத் தெரியாது
நான் யார் என்று ...

ஆதியோடந்தமாய்
ஓடும் உயிர்க் குருதியை ..
அது
தாங்கிச் செல்லும் - என்
ஆழ்ந்த சுவாசத்தை ...

இருள் கழிந்து - ஓர்
நாளில்
ஒளி நிறைந்த உலகிற்
பிறந்து ...
நாளாறு மணி நேரமும்
தூங்கி ... அழுது ...
பசியுணர்த்திப்
பாலுண்டு ...
உடல் திருப்பிப் பிரண்டு
தவழ்ந்து ... நிமிர்ந்தென்
தாய்க் கரம் பற்றி
நடந்து ... வெண்
பல் வெளித்தள்ளி
குடை நடுவேயிருந்து
கொழுக்கட்டையேந்தி - நான்
அணுவணுவாய் வளர்ந்து
ஆறுடன்நான்கின் - பெருக்கமாய்
அகவைகள் தாண்டி

உன் முன் ...

ஆடையின்றி
முழங்காலூன்றிக் - கை
பின்னே கட்டிய
என்
பிடரியில் கூசும்...
உன் வாய்...

மரண முகவரி கூறும்

உன் முன்னே நான் ...
அம்மணமாய் ...

உனக்கென்ன தெரியும்
நான் யார் என்று? ...

ஆணியடித்துச் சுவரில்
அவதாரங்களை மாட்டிக்
காலை முழுதும் பூவாய்ந்து - அதை
கழுவிப் படைத்துச்
சாம்பிராணிப் புகையூட்டி

ஒரு நேர உணவின் - அரைப்
பங்கையுண்டு - என்
வருகைக்காய் காத்திருக்கும்
அம்மாவிடம் கேள் -

நான் யாரென்று ? ...

உனக்கென்ன தெரியும் ...
ஒரு தோட்டா உமிழ்ந்து
என் கனவுகளையும்
தலையையும் - ஒரு
சேரச் சிதறடிக்கும்
உனக் கென்ன
தெரியும் - நான் யாரென்று

உதிரம் வழிந்து - ஓடி
 உறைந்து போன
 இம் மண்ணில் - என்
 தாய்
 மறுபடியும் ஓர்
 மகனைப் பிரசவிப்பாள் ...

மரணத்தைக் கொன்ற
 மனிதர்கள் நாம் ..

மரணத்தைத் தின்ற
 மனிதர்கள் நாம் ..

மறுபடியும் பிறப்போம் ...

பிறகென்ன ...
 என் பிடரியினுள்
 உமிழ்
 உன் தோட்டவை
 நான்
 மரணிக்க வேண்டும்

அதன் முன்
 இதையாவது
 தெரிந்துகொள் - நீ

உயிர்ப்பேன் நான்
 மறுபடியும்

கைகளும், கண்களும் கட்டப்பட்டு நிர்வாணமாய்ப்
 பிடரியில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவர்களின் நினைவாக...

எனது இரவும் உனது நினைவும்

நித்திரையின்றிய இரவுகளில்
நித்தமும் உந்தன் கனவுகள்

நினைவுகள் முழுமையும் விட்டுவிட்டு
நித்திரை வாங்கிச் சென்றாய் நீ

மின் விளக்கை அணைத்த பின்
இருள் தழுவிய அறையினுள்ளே
உற்றுப் பார்க்கும் என் விழிகள்

உயிர்ப்புடன் அருகில் நீ ...

மோகம் மூச்செறியும்
முயங்கும் முனைப்புடன்
தடவும் என் கைகளில்
தட்டுப்படாதிருப்பினும்

உயிர்ப்புடன் அருகில் நீ ..

இரவு முழுவதும்
உறங்காதிருக்கிறோம்
நாம் ..

மெல்லிய சூரியச் சிதறலின்
முனை பட்டுக் கிழியும்
இருள்.

நினைவாக
நினைவாக
நினைவாக

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

மரணம் உடையிருந்து
மரணம் உடையிருந்து

என் கனவும் கூட

நீ போய் விட்டாய்
நான் காத்திருக்கிறேன்

உனக்காகவா?
அன்றோல்
இரவுக்காகவா?

அகவியின் அர்த்தவழி?

நான்

தனித்திருக்கும் இரவுகளில்
இமைகளிடையே - நீ

வழிந்தோடும் விழி
நீர் - காதுக் குழி
நிரப்பித்
தலையணை நனைக்கும்

நீயோ
நகராதிருப்பாய்
இமைகளிடையே

அக்
கடைசி நிமிடத்தில்
உன்முகமும்
விழியும் உதும்
இரு கன்னத்தசைகளும்
பரந்த நெற்றியில் வீழ்ந்த
இரண்டு சுருக்கங்களும்

எண்ணையின்றி வாரப்படா
மயிரும் - கைகளையகற்றிப்
பிசைந்த விரல்களும்

நிலையாய்
நிற்கமுடியாதங்கிங்காய்
நடந்த அவசரமும்

வரண்ட வாயிலிருந்து
வீழ்ந்த ஓரிரு
தொடர்பிலா வார்த்தைகளும்

எதுவுமே
அப்போதெனக்குப்
புரியவில்லை.. ..

மூன்றுநாட்களுக்கு முன்
மதியம் மட்டும்
ஒருபுறச் சிரட்டையிற்
கிடைத்த
கஞ்சியினை - நக்கிப்பின்
ஏதாமின்றிக்கிடந்த
என் அறிவை

இன்று - பசி
வென்ற பொழுதில்
நீ வந்தாய்

வரண்ட அவ்வார்த்தைகளை
யுதிர்த்துப் பின்
விழிவழியே யேதோ கூறிப்
போனாய்

நான்
எதையுமே புரியவில்லையே
என் அன்பே

இறுதியாய்
ஒருமுறையேனும் தழுவத்துடித்த
என் ஆர்வத்தை

வெறிகொண்டு நீ
தவிர்த்தபோதும் ...

இப்போதே கடல்தாண்டி
அப்புறம் போய்ச்சேர்
என்ற பின்னும்

பசிவென்ற அறிவாற்
புரிதலின்றி நான் - உனைப்
பிரிந்தேன்

இப்போ
ஆண்டுகளிரண்டு கடந்தபின்னும்
நான்
புரிந்துகொள்ளத் துடிக்கும்
உன் அசைவுகளின்
அர்த்தம்தானென்ன?

உங்களுக்காவது தெரியுமா?

அவர்களின்
இறுதியசைவுகளின்
அர்த்தமென்னவென்று?

15.05.2011

சிறைநல்

உயிரும் உடலும்

காற்று

சுழன்றெழும்பிக்
கடல் கலைக்கும்...

அலை

நுரைதள்ளிக் கரை
தேடியோடிவரும்

நின்று ஓய்வெடுக்கா அலை
காற்றலைத்தலைத் தேடிக்
கடல் புகும் ...

காலங்கள் நீண்டு
நாட்கள் வயதடைந்து
வருடங்களாய் உதிர்ந்தும் -
காதல்
மாறாக் காற்றும் கடலலையும்

அலைந்தும்... கரை நடந்தும் -
மீள்புகுந்தும் ...
மாறாக் காதல் ...

இருள் நுழைந்த
இடமெல்லாம் - ஒளி
ஏற்றும் நிலவு -

என்
கால் நனைக்கும்
கடலலை - காதல்
சொல்லும் ...

நீயும் நானும்

உணவின்றிய - இறுதி
நாட்களிற்கூட
விழியூடு வளர்த்த காதல்

வீடு விட்டுப் - பின்
வயல்தாண்டி - வனம்
புகுந்து
வரும் வழியிற்
கொள்ளி வைக்கக்
கொடுப்பினையில்லாப்
பிணம் புதைத்து..

பெற்றோரைப் பிரிந்து
நீ தொலைந்து....

இருந்தாயா?
இறந்தாயா?
என்றறியவிடா மக்கட்
கடலிடையே - பிரிந்து

பிரித்து
மந்தையாக்கப்பட்டு...

நீ
 இறந்திருப்பின் - உன்
 இறுதி உயிர்வழிந்த விழி
 யென்னைத் தேடிற்றா? என
 எண்ணி -

நாவறண்ட போதும்
 விழிவற்றா நாட்கள்... இறந்து
 வருடங்களாகிப் போன பின்னும்..

நீயற்ற நானும்..
 காற்றற்ற கடலும்...
 நம்மிருவர் காதலும்...
 எஞ்சிக்கிடக்குமீம்
 மண்ணில்

எவனோ - வன்
 புணர்ந்த உடல் கொண்டு
 தேடியலைவதெல்லாம்..... ..?

உன்
 கல்லறையுண்டெனில்
 எங்கென்று
 என்
 கனவில் வந்தாவது சொல்.

14.07.2011

இப்பகம் இருக்கின்றதா அன்பே

எரிந்தோய்கின்றது
 என் குடலின்
 எண்ணை விளக்கு...
 உனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றதா அன்பே?
 அன்றைய இரவும்
 இப்படித்தானே.
 இருள் சூழ்ந்த
 கடற்கரை மணச்சூட்டில்
 நெருப்புக் கோளங்களை
 ஏவிய
 மீட்பரை நோக்கிப்
 பயணம் தொடர்ந்த நாட்கள்..

உனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றதா?

அதற்கும் முன் இருநாட்களில்
 மூவரும் பிரிந்தோடிய
 போதெம்
 செல்லக் குழந்தையின்
 தலை.....
 கழன்று சுழன்றெம் கண்முன்னே
 யுருண்டபோது

என் இமை அழுத்தி
யிருள் பூந்தது..
ஒளியுணர்ந்த பொழுதில் நீ
அழுதோய்ந்திருந்தாய்..

அவள்
உடல் தாட்ட குழி மீது
விழுந்தழக் கூட முடியா...

நிலை வந்தேகப்
பயணித்தோம் நாம்
உனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றதா?

மரணம் விஞ்சிய பசி...
வரண்ட நாவாற்
சாச்சோகம் விழுங்க முடியாமல்
மேய்ப்பரின் முன்னே பிரிக்கப்பட்ட பின்.....

தொலைந்து
போனாய் என் அன்பே....

நீ
தொலைந்து போனாயே..
ஞாபகம் இருக்கின்றதா?
அன்றென்
வெற்றுடல் மேனிமீதோர்
பச்சையுடை தவழ்ந்தோயப்
பிழந்த என்
பிறப்புறுப்பின் ஊடே
தொலைந்தது யார்...?

நீயா....?
நானா...?
நம் குழந்தையா....?
சொல்....

அறுநூற்றின்
 இரு மடங்காய்
 கழிந்தன
 நாட்கள்...
 இருள் சூழ்ந்த
 என் வீட்டின் அந்தமொன்றிலிருந்தாவது....
 புதைந்த குழியிலிருந்தாவது....

நீ எரிந்து சாம்பராய் கலந்த
 என் தேசக் காற்றின்
 நீச்சமாகவேனும்....
 சொல்....

தொலைந்தது
 எது?

18.05.2013

க-மீதகள் - மாயன்

மார்ச், 2009

இசை ...

கரும்புகையினூடே
 அதிர்ந்து ... அதிர்ந்து
 வீழ்ந்தவிடமெல்லாம்...
 மணல் மூடி
 மரம் சரித்து
 குழி மூடிக்
 குழிபறித்து
 மனிதப் பிணக்காட்டில்
 ஈஸ்வரனாடும்
 இசை....

இசை பூந்து
 உடலங்கள்
 சிதறித் தெறித்தன ..

இசை ... இறந்த
 பிணங்களின்
 நிணங்களின் மீது
 மொச்சை நாற்றமெடுத்து
 வழிந்தோடிற்று ...

பக்கவாட்டு
மேளங்கள் ...
பறையுடன் கூடிச்
சிவன் ...
பிண நடனம் ஆட ...

சாம்பல் துகள்களாய்
வீழ்ந்தன
மனிதக் குருத்துக்கள்.

சிதைந்து வீழ்ந்த
சிறுகுருத்தின்
கபாலம் ஏந்திச்
சிவனாட ...

அச் சிறுகுருத்தின்
தாய்...
கதறியழுகிறாள்

அவள்
வாயினூடும் பூந்து

வயிற்றைக் கிழித்துத்
தசையும்
எலும்பும்
நிணமும்
குருதியும்
இணைந்து
இசை
இறுதி வடிவமெடுக்கச்

சிவன் ...
இன்னும் பிணந்தின்னக்
கரும் புகை
இசைக்கின்றான் ..

சரண்
புகத்
தாயொருத்தி
எழுந்து
நிற்கிறாள்

அவள்
கால்களின்
கீழ் ...

சிவன் தின்ற
சிறு குருத்தின் உடல்
சிறு விரல்கள்
வெளித்தெறிய
புதைந்து கிடக்கிறது ...

சிவனுமை பாகா

நாம் புல்லாய்ப்
பூடாய், புழுவாய்
மரமாய், பல்விருகமாய்ப்
பாம்பாய்க் கல்லாகிய
காலமெல்லாம் - உன்
நாமம் செபித்திருக்க

எமைப் - பேயாய்
ஏன்
அலைய விட்டாய்?

18.05.2012

ஆதவியைப் பற்றி வினா

ஆதவ
வருக

உலகமெங்கும் கிரணம் பரப்பி
இத் தை முதல் நாளில்
பொங்கிப் படையலிட்ட
சர்க்கரைப் பொங்கலை
வடையுடன்
வாயிலிட்டு - வாழைப்பழத்
தோலுரித்து
கனிந்த அப் பழத்தைக்
கடித்துண்க ...

ஆதவ .. வருக

ஆள்வோன் பொங்கலையும்
இவ் அடிமைப் பொங்கலையும்
ஒரே தட்டில் வைத்துண்ண
வருக ...

ஆதவ ... வருக

இவ் அடிமையின்று - மண்
பானை புனைந்து - உடைத்துச்
சரியாய் உமி நீக்காய்
பச்சையரிசிப் படையலிட்டு

ஆதவ .. நித்திலம்
நாம் வேண்டுவது

விட்டு விடுதலை தானே ... ?

அன்றோர் நாள்
நிலப்பானையில்
உயிர் அரிசியிட்டு - செவ்
உதிரம் நிரப்பி

அடுப்பாய் வீடுகளை அடுக்கி -
யெம்
பிஞ்சுகளைக் கூட
விறகாக்கி - எரித்து - எம்
ஆவிப்புக்கை சூழ

பொங்கிப் படைத்த
புக்கையை உண்டும்

விட்டு விடுதலை தாராது
போன்றே ஆதவ ...

இன்று
சுரையில்லை...

கோலூன்றி
 மேல் கீழாய்
 தறப்பாள் விரித்து
 வீடு எனக் கொண்ட
 முன்றலில் -
 பெண்டிர் எல்லாம் - போரிற்
 பலியாகிப் போன பின்னும்
 பொங்கலிட்டுப் படைத்து
 ஆயிரங் கிரணக்
 கைகளுடன் என்முன்னே
 நிற்கும்.. ஆதவ

இன்றாவது சொல்லும்

நான் விட்டு விடுதலையாய்ப் பறக்க

வேள்வியென்ன வேணும்?

08.01.2013

பிரபஞ்சம் தாண்டியும்...

நீண்ட நாட்கள் - மிக
நீண்ட நாட்கள்
என்பது என்ன?

ஆயிரம் அல்லது
பல்
ஆயிரம் ஆண்டுகள்?

இக்கணம் இச் சுகம்
பொதிந்தென்னுயிர்
அந் நாட்களின் பின்னும்
உயிர்த்திருக்கும்.

உடலில் பதியவில்லை
நீ

என் ஆன்மாவில்...
அது
ஆண்டுகள் பல் ஆயிரம்
கடந்தும்
உயிர்த்திருக்கும்
என்
ஆன்மாவில்.. .. நீ

கரு நிறம்
கயிறு
எருமையுடன்

உயிர் கொண்டேவும்
யமனுக்கெங்கே
தெரியும்...

ஆன்மாவிற்கு
அழிவில்லையென்று.

புல்லாய்ப்..
பூடாய்ப்...
புழுவாய் - மரமாய்
மறுபடியும்
ஏதோவாய்...

மாறும் என் உயிரினுள்

இக் கணம்
இச் சுகம் பொதிந்து
உயிர்த்திருப்பாய்

நீ.

23.12.2004

ஒரு போர்வையை

எனக்கான இரவை எழுது
என் சோதரி...
இடிவிழுந்த தேசத்தில்
எனக்கான விடியல்
எப்படியிருக்கும் என்றும் எழுது...

நிலைபெறாது ஆண்டுகள் ஊடே -
அலைந்து திரிகின்றதென்
ஆன்மா..... - ஈழ திசையெங்கும்
அலைகின்றதே தோழி...

முடிவின்றித் தொடரும்
அலைதலில் -
இரவும் பகலும் - எம்
உயிரினும் மேலான மக்களும்
அன்னியமாகிப் போனபின் -
வெடித்துச் சிதைந்து - எம்
மண்ணில் உரமானதென்
தேகத்தைத் தோண்டியெடு..
அதைக் குளிப்பாட்டு
புனுகு பூசு - ஒரு
மானுடப் பதரின் சாவாய்

அதைப் பதிவு செய் - பின்
புதை அல்லது எரி

அன்னியமாகிப் போன என்
இனத்திற்கு - இன்று
விடுதலை கசக்கலாம்
எனவே
ஒரு போர்வீரனாய்
என் சாவினி வேண்டாம்!
அற்பப் பதராய்
எனைப் புதை
புணுகைப் பூசி - எனை
எரி..

எனினும் என் ஆன்மா
அலையும் - மற்றோர்
போர்வீரனின் உடலில்
அது புணரும் - புது
வரவைப் பதியும்

கரு இரவின் பின்
எனக்கான விடியல்-
வெண் பனிதூவிய
சுதந்திரப் பூக்களில்
பொன்னிற வண்டுகள்
அன்றென் ஆன்மா
அலைதலின்றி
அமைதியடையும்
ஒரு போர்வீரனாய்.....

பொழிவுமணிக் கீத

இங்கொன்று
 அங்கொன்றாய்
 உதிரம் சொட்டிக்
 கிடக்க ...
 இறப்பின் எண்ணிக்கையை
 உரத்துச் சொல்லும்
 வானொலிச் செய்தியுடன்
 விடிகிறது எம்
 வாழ்க்கை

உங்களில் இருவர்
 எங்களில் இருவர்
 ஏதுமறியா அப்பாவிகளோ
 எண்ணிக் கணக்கிலர்

நேற்றும்
 இன்றும்
 நாளையும் என்றேகிப்
 பிறக்கும்
 நாட்களில் எல்லாம் ..
 மனிதர்களும் ...
 மரணங்களும்...

ஒப்பாரியினூடே
 ஒழுகும் விழிநீரில்

உனக்கும் எனக்குமென்ன
 பேதமுண்டு பொடி மெனிக்கே?
 உணவின்றிப்
 பிணத்தின் மேல்
 ஓய்ந்து விழுந்தழுது ...
 பயனென்ன கண்டோம் ..

விழி திறந்து
 உற்றுப்பார்

வானிடையே ...

எச்சத்தை
 எலும்பை
 மிச்சத்தையுண்ணும்
 கருங்காக்கைக் கூட்டம்
 கோலோச்சும் ...

உன் புண்ணைச்
 சுரண்டிப்
 பெரிதாக்கும் ...
 படைசேர்க்கும்
 உன்னவனையும்
 போருக்கிழுத்துப் பின்
 பலியாக்கும் ..

பொடிமெனிக்கே

நீயும் நானும்
 திருவோடேந்தித்
 தெருத் தெருவாய்
 பிச்சையெடுக்கக்
 கச்சையுருவுங்
 கருங்காக்கைக் கூட்டம்

இங்கு கோலோச்சம்
 வெண்கொடி தாங்கி
 வெளியே வா
 சோதரி
 ஆயுதம் தாங்கியோர் முன்
 அணிவகுப்போம் - நாம் ..

அள்ளிச் சென்ற
 செல்லக் குழந்தைகளை
 மீட்டு வரும் மட்டும் ..

காணாமற் போன
 அயலவனைக் - கண்
 காணும் மட்டும் ...

எலும்போடு தோலொட்டி
 உருக்குலைந்து - எம்
 உயிர்
 உடல்விட்டுப்
 பிரியும் மட்டும் ...

வெண்கொடி தாங்கி
 அவர்களின் முன்
 அணிவகுப்போம் ...

வா
 சோதரி.

16.07.2011

பேசுற்றுப்பேய்

எதுவும் பேசாத மௌனம்
நீண்டு.... நீண்டு
எம்மிடையே நீண்டு போகும்!

நீட்சி
நிமிடங்களிற் தொடங்கி
வருடங்களாகும் - வரை
மௌனம்

விழிகளுடே பாயும்
உணர்வுகள்
பரிமாறும்
உயிரை.. நீ
நானாகி - நான்
நீயாகிப் பின்
நாமாகி ...

எதுவுமற்றுப்
போவோம் - இப்
பிரபஞ்ச உலகில்

எதுவுமற்றுப்
போனபின்பும்

இம் மௌனம்
தாங்கி நிற்கும்
நம்
காதலை ...

உலகில்
காதலாகிய் பேசாதிருக்கும்
மாந்தரிடையே
நிலவும் மௌனத்தில்

நானும் நீயும்
நம் காதலும்

மௌனமொழியாய்

அகவைகள் தாண்டி
ஆண்டுகள்
ஆண்டுகளாய் வாழ்வோம் ...

15.11.2012.

நீலிநீர்ப்பேரம் நாயேய!

இரவொன்று முடியாது
 தொடரும் இருள்
 எல்லோரையும்
 மறைக்கும் - மாந்தரின்
 நிறங்கள் யாவும்
 இருளிற் கரையும்
 அவர்களின் எண்ணங்களும்
 தான் ...

யாரறிவார்
 இருளின் நிறத்தையும் - எம்
 எண்ணங்களையும்

கைகளிற் சுடுகலனுடன்
 தனித்திருக்கும் அவ்
 விரவில் இருளிற்
 கரைந்து காலன்
 எனதருகில் நிற்கலாம் ...
 யார் கண்டார் ...

அம்மா -
 உன் மகனின் வாழ்வு
 ஓர் படைக்கலனுடனும்
 காலனுடனும் கரைகின்றதே!
 எண்ணிப்பார்

கொல்லை வேப்பமரத்திற்
பேயிருந்ததாய்ச் சொல்லிச்
சொல்லியே சோறூட்டிய - என்
தாயே!

எல்லை கடந்து செல்
என் உடலின் மீது வீழ்ந்தழ
உனக்குக் கொடுப்பினை
இல்லையே

அன்றேல் - நான்
உன் சிதையை எரியூட்டக்
கொடுப்பினையோ இன்றி ...

எனது காலம்
இருளில் உறையும்
காலனுடனும் - சுடு
படைக்கலனுடனும் - கழிகின்றது.

தாயே - போய்வா
எல்லை தாண்டிப்
பேய்களிடம் தப்பி
என்னைப் போல்
ஒருவன் உருவாகி
வரும்வரை
காத்திரு ...

அவனுக்காய்
நீ
சோறு பொங்கிக்
காத்திரு ...

அவனாகி நானும்
நானாகி அவனும்
நாமாகி அவர்களும்
துளிர்ப்பது - இயற்கையின்
நியதியன்றோ!

போய் வா...

கோவணம் நான்

கண்ணகி ... நீ

உனக்கும் எனக்குமான
நாட்களின் உன்னதமான
பொழுதொன்றில்

என்னைச் சமந்தபடி
நீ - தெருத்தெருவாய்
திரிகின்றாய்
தெருவின் நிறமேறி.

ஒரு நாளின்
முப்பொழுதுகளையும்
நுகரும் உன் - அழகு
கொட்டிக் கிடக்கிறது
அத் தெருவின் வழியே!

நிறம் உதிர்ந்து
போனதின் - பின்
கன்னச் செழிப்பு
கழன்றகன்றது ... நீ
யெனைச் சமந்து
திரியும் தெருக்களின்
வழியே யுதிர்ந்த - உன்
அழகுகளின் பின்னும்

பேரழகியாய் - என்
கண்ணே - நீ
புலப்படத் தெரியுது
என் காதல் ...

நின் நிறம்
தாண்டிக் - கருந்
தோல் தாண்டிச்
கருங்கிய தனங்களின்
ஊற்றுக்கள்
வற்றிய பின்னரும் -
உள்ளே
புதைந்து கிடக்கும்
மன உணர்வுகளிற்
கொண்டேகும்
என் - காதலால் - பெண்ணே
பேரழகியாய் - நீ

இப் பூவுலகிற்
தெரிகின்றாய் ...

எனைக் காவிச்
செல்கின்றாய் -
நான் - முடவன்
கண்ணுக் கெட்டாத்
தூரத்திற்
கொம்புத்தேன் -

நீ - எனைச்
சுமந்த படி
தெருத் தெருவாய்
திரிகின்றாய்

உமிழ்தல்

எனக்கான புதிய
கனவுகளை எழுத
விழைகிறது - கறுப்பிரவு

வெண்பனித் துளி
முகிழ் - புற் பரப்பில்
பதிந்தும் பதியாத
காற்சுவடுகளை - அதி
காலையில் ...
மென் முத்தத்துடன்
படுக்கையறையில் - விடியலை
அறிவிக்கும் பட்சியாய்
நெய்தல் மனைவி ...
மழலை
ஒலிகளால் நிறைந்த
வொரு வீடு... மண்
பானைக் குடிநீர் ..
சுடுசோறு - சுட்ட
இரு துண்டு மீன் - காரம்
நிறை கோழிக்
கறிக்குழம்பு
மாலை
மென்காற்றில் ஏறி
வரும் குளிர் ...

அதைப் போக்க
 வோர் கோப்பை
 மது ...
 நீளும் இரவில்
 முத்தங்களுடன்
 முயக்கம் ...
 பித்தம் தலைக்கேறிப்
 பின்னோர் குழந்தைக்
 கான முதற்குளி ...
 வியர்வை அடங்க - முன்
 விழிமுடித் தூக்கம் ...

என்றதோர் புதிய
 கனவை வரைய
 முயல்கிறது அக்
 கறுப்பிரவு ...

முனையுடைந்த எழுது
 -கோலில்
 புதிய கனவை
 எவ்வாறெழுதும்
 அக்
 கறுப்பிரவு?..

வெடித்த குண்டில்
 சிதறிய முலைகளைத்
 தலைகளை .. தாயைத்
 தாரத்தைத் - - தம்பியை
 இரவுகளை ...

கதறும் எம் மினப்
 பெண்களின் - குரலொலி
 நசுங்கிப் போவதைக்
 கேட்டும் கேட்காமல்
 மோனத் தியானத்தில் - அடை
 பட்டுக் கிடந்த

வதைமுகாம் இரவுகளை

வெளியேறி - நொண்டி
வீடு இன்றிப் பிணமாய்த்
தொடரும் வாழ்வில் - சிசுப் பசிக்காய்
படுக்கையைப் பகிரும்
துணைவியைத் தாண்டியா?

புதிய கனவுகளை - எழுத
விழைகிறது இக் கறுப்பிரவு?

இவ்
வீழ்த்துக் கவிஞரின்
படைப்புகளைத்
தின்று விட்டன
தொலைந்த இரவுகள்

தோல்வியடைந்து திரும்பும்
அவ்விரவின் முறிந்த
தூரிகை - உங்களின்
முகமறையும்
உமிழும்.

2. எழு பிழிவின் பின்

நேரம் மணி ஆறு - மாலை

ஒளியில்லை
நிலவுமில்லை - மங்கல்...

நீ
தயாராய் விட்டாய்
போவதற்கு...

தலைக் கவசம்
அணிந்த பின்
புன்னகையையும்
கண்ணின் வெண்திரையையும்
தவிர
எதையும் வெளிக்காட்டாது
உன் நிறம் -
முகமும் கூட...

மெதுவாய் உறுமிப் பின்
ஒலியடங்கிய மோட்டார்
சைக்கிளின் மீதில்

நீ போய் விட்டாய் ...

எனினும்.
காலையிலிருந்து
கணங்கணமாய்ச்

சுகித்தும் துகித்தும்
சிரித்தும் சினந்தும்
நீ உதிர்த்த
ஒலிகளின் அலைகள்

என் அறையில்,
கூடத்தில்,
குசினியில் எல்லாம்
கொட்டிக் கிடக்கின்றது...

ஒரு சேரக் கூட்டி
எடுத்துச் செல்
அவற்றையும்....

குப்பைதான் அவை
எடுத்துச் செல்

எனினும்
அதனுள்

என் மனமும்
புலனும்
தடித்த புத்தகங்களின் வாசிப்பால்
மரத்துப் போன புத்தியும்.. ..
ஏன்...

சிதிலஞ் சிதிலமாய்ச்
சிதறிக் கிடக்கும் நானும்

எடுத்துச் செல்
அவற்றையெல்லாம்

உன் ஒலிகளையும்
என் சிதிலங்களையும்
ஒரு சேர

என்
மரணத்தின் பின்னே

23.10.2004

சிறையில் இருந்து மடல்கள் - I

சுதந்திர மரணம்

சுதந்திரப் பிரியர்களுக்கு!

சிறையிலிருந்து ஓர் மடல்..
நலமா?

நீங்களும் என் நலம்
உசாவுதலைக், காற்றில்
நான்
கேட்டுக்கொள்கின்றேன்
அடிக்கடி

உறுதியும் உரமும் கொண்ட
பதினாறு சிறைக்கம்பிகளே
என் உற்ற நண்பர்கள் ..

ம்.. உற்ற நண்பர்கள் தான்..
இன்று வரை என்
கருத்திற்கு
மாறாய்க்
கதைத்ததேயில்லை
அவை.

தோழர்களே..

இறப்பதற்கு என்னிடம்
இனி ஓர்
உறுப்புமில்லை.

விழிகளைத் தவிர!..

முறிந்த விரல்கள்
நசுங்கிய விரைகள்
உடைந்த பற்கள்
திரும்பிய தலை
திரும்பாத மூட்டு..
ஒவ்வொன்றிலிருந்தும்
பிரிந்தவுயிர் - என்
விழிகளின் ஊடே
வெளிச்சமாய் வழிகின்றது

என் இறப்பின் போது
விழிகளைச்
சிதைப்பதால் மீண்டுமோர்
வெலிக்கடை
வரலாம்..

என்னும் தோழர்களே
நேற்றிலிருந்து நான்

முறிந்த விரல்களை
நேராக்கிக் கொள்கின்றேன்.
நசிந்த விரைகளை
உணர்வு கொளச்செய்கிறேன்.
பற்களைத், தலையினை,

மூட்டுக்களை
மீள உருப்பெறச் செய்கின்றேன்
ஏனெனில்..

என் இறுதி
நெஞ்செலும்பை நேற்றுடைத்த எதிரி

நீங்கள் வானில் பறப்பதாய்
என்னிடம் சொன்னான்
தூஸன வார்த்தைகளாற்
திட்டினான் எனினும்
வேகங்கொண்ட
விசைப் படகுகள் பற்றியும்..

இன்னும் இன்னும்
உங்களின்
விடுதலை உணர்வுகள்
பற்றியும்..

மீள என் விரல்களை
முறிக்கட்டும்
உங்கள் விடுதலை
வேகத்தை நான்
தெரிந்து கொள்வேன்.

மீள என் விரைகளை
நசுக்கட்டும்

போர்களத்தின் புதிய
பரிமாணங்களை
தெரிந்து கொள்வேன்..

என் விழிகளின் ஊடே
இறுதி உயிர் வழியும் போது

உங்களின் இறுதித்
தாக்குதலைத்
தெரிந்து கொண்டே

இறந்திருப்பேன் நான்..

சிறையில் இருந்து மடல்கள் - 02

நெடிதுயர்ந்த சுவர்களின் மேலே
இரத்தச்சுவையறியக் கண்ணாடிச்
சிற்பிகள்

கறள் படிந்த கம்பிகளின் பின்னே
ஒளி தெரியக் கூசும் விழிகளுடன்
நான்

இடைக்கிடையேயடித்துக் கொள்ளும்
இதயத்துடிப்பில் மட்டும்
இறக்காதிருக்கின்றேன்.

எத்தனை நாட்களின் முன்னேயென
எனக்குத் தெரியாது

எனினும்
அன்று நான்
வாழ்க்கையுடன் ஒப்பந்தம்
வாழ்வதற்காய்
செய்து கொண்டேன்.

அதைத்தான் அவர்கள்
ஆயுதம் தரித்தல் என்றார்கள்.

மெல்ல இருள் பிரியக் குயில் கூவும்,
 டாண் என ஒலியெழுப்பும் தெருக்கோயில்
 மணி - மண் வீட்டில்

திடுக்கிட்டுப்
 பிரியும் எந்தையும் தாயும்..

‘அம்மா’ என்றழைக்கும்
 கொல்லைப்புறப் பசு - இன்னும் ஒளி
 தரவிரும்பும் இராக்கால விளக்கு..

சல சலத்தோடும் அருவியிற் கடன் கழித்து
 ஓடியும் நடந்தும் ஒரு சேரப் படித்தும்
 கூடிவிளையாடிக் குரும்பட்டித்தேர் செய்து
 அவனை அடித்து இவனை உதைத்து
 நான் அழுது..

அம்மா

எதையிழந்தோம் நாம்?

ஒரு சேர அணிவகுக்கும் இராணுவ
 பூட்சுக்களின் ஒலியடங்கிய
 பொழுதெல்லாம்
 எதையிழந்தோம் நாம்?

சுட்டுத் தெருவிடையே
 சாம்பலாகிப் போகவும்
 வெட்டிப் பொதியிட்டு
 வாவிடையே வீசவும்
 பிறந்தவரா நாம்?

மேய்ப்பருக்கு மட்டுமே
கவைக் கோலைக்
கொடுத்த ஆண்டவரே
ஆடுகளா நாம்?

நான் வாழ்வதற்காய் ஆசை கொண்டேன்
வாழ்வுடன் ஒப்பந்தம் செய்தேன்
ஆதலினால்
ஆயுதம் தரித்து எமை
அழிப்பவர்க்காய்க் காத்திருக்கும்

வாழ்வதற்காய் ஒப்பந்தம்

கல்லுப் புத்தரின் முன்னே வெள்ளை
மலர்கள் தூவி - மேய்ப்பர்களே.. ..
மெல்லிய ஒலியிலேனும் சத்தியம்
செய்யுங்கள் ..

எங்களைக் கொல்லவில்லையென்று.

ஆண்களின் குறியில் ஐஸ்கட்டி வைத்தும்
பெண்களின் யோனியுள் கைக்குண்டு^{*1}
பொருத்தியும் சாதனை
செய்யவில்லையென்று..

விழிகளைப் பற்களை நகங்களை
உயிரினைப்
பிடிங்கியெறியவில்லையென்று..

எங்களின் இறைச்சி
உங்களின் நாய்களுக்கென^{*2}
ஓலமிடவில்லையென்று..

வாழ்வதற்காய் நான் ஆயுதம் தரித்தல்
வழக்கு மன்றில் தவறாகலாம் ..

எனினும்

இருள் பிரியும் ஒளி தெறிக்கும்
ஒரு காலைப் பொழுதில் - எம்மவர்
ஒருசேர வாழ்வுடன்
ஒப்பந்தம் செய்வர்

சிலவேளை அன்று

உங்களின் உதிரத்தினால்
எங்களின் சுதந்திரம் எழுதப்படும்.

15-11-2000

*1

17.மே.1997ல் அம்பாறை, மத்தியமுகாம் பகுதியில் நான்கு குழந்தைகளின் தாயான முருகேசபிள்ளை கோணேஸ்வரி காவல்துறையினரால் வன்புணர்ந்து கொல்லப்பட்ட பின் அடிவயிற்றுப் பகுதியில் கைக்குண்டை பொருத்தி வெடிக்கச்செய்ததன் ஊடாகத் தடயங்கள் அழிக்கப்பட்டன

*2

24 ஒக்டோபர் 2000ம் அன்று பிந்தெனுவெவ புனர்வாழ்வு முகாமில் இருபத்தாறு தமிழ் இளைஞர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்ட பின்னர் அம்முகாமில் இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டிருந்த வசனங்கள்

“சரிநிகர்” இதழ் 210 நவ.19 - நவ. 25, 2000(பக்- 10)

சிறையில் இருந்து மடங்கள் - 3

கனவுகளின்றிக்
காத்திருக்கின்றேன் நான்

என் உயிரின் அவலத்தின் குரல்
உங்களுக்குக் கேட்கவில்லையா?

அது ஏனென்றும்
புரியவில்லையா?

கனவுகளின்றிக் காத்திருத்தலென்பது ..
உயிரின் அவலம் தான்..

ஏனா?

ஒரு கணப்பொழுதில் விசையாய்
வெளியேறிய
விந்தின் முதற்துளி
முட்டையை உடைக்கப்
பாரினில் பத்துத்
திங்களின் பின் வலியுடன் வீழ்ந்தவன்
நான்..

இரு கால்.. இருகை.. ஒரு முகம்..
வெறும் தசை..

உணர்வுகளின்றிச் சுதந்திரமற்ற
குழந்தைகளைப் பிரசவிப்பதை விட - எம்
இனம் மலடர்களாகவே இருந்துவிட்டுப்
போகட்டும்..

நேற்றைய பொழுதுகளில்
எங்களில் ஒருவன் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டான்..

அதற்கும் முதல் நாள் இருவர் காணாமற்
போயினர் - எனினும் முகங்களற்ற
முண்டங்களாய் மீளக் கிடைத்தனர்..

எனது நேற்றைய பொழுதுகள் இறந்தவர்
காலமே - இறந்த காலம்..

இன்றைய பொழுதுகள் எதுவோ
நிகழ்வதற்கான
காத்திருப்புடன் என் -
நிகழ்காலம்

அது இன்று நிகழாவிட்டால்
நாளை
நிகழும் எனும் எதிர்பார்ப்புடன் - எதிர்காலம்

முக்காலத்தின் எக்காலத்திலும் மரணத்தின்
நிழல் என்மீது படியும்..

எனவே நான் கனவுகளின்றிக்
காத்திருக்கின்றேன்..

கனவுகளென்பது வாழ்வதற்காய் மட்டும்
பூமியிற் பிறந்தவர்க்கான வாழ்த்து..

அவர்களின் நாளைகள் நிச்சயமானவை..
ஏன்? நேற்றைகளும் இன்றைகளும்
கூடத்தான்..

எப்போதாவது எரியும்
மயானத்தின் அடுப்புகள் எப்போதுமே எரியும்
எங்களின் தேசத்தில்

பிணங்களின் மத்தியிலிருந்துகொண்டு
வாழ்வதற்காய் கனவுகள் வளர்ப்பது எப்படி?

புதிய எஜமானர்களின் சவாரிக்காய்
முதுகுகளைச் சுத்தப்படுத்தி வாழும் காலம்
போகட்டும்..

மறு பிறப்பின் மீது
பெருவிருப்புக்
கொண்டு..

கனவுகளின்றிக்
கமுதையாய் வாழும்
எனைக் கொல்லுங்கள்..

மறுபடியும் பலநிறப் பேனாக் கொண்டு
கவிவரையும் கமுதையாய்ப் பிறக்காமல் -

ஒரு கணப்பொழுதில் வெடித்து
உங்களையும் அழிக்கும்
மறு பிறப்பின் மீது பெரு விருப்புக்
கொண்டு..

கனவுகளின்றிய என் காலத்தின் மீது
ஆணை

என்னைக் கொல்லுங்கள்..

06-02-2000

“சரிநிகர்” இதழ் 214 டிச.17-டிச. 23, 2000(பக்- 13)

சிறையில் இருந்து மடல்கள் - 4

எம்மவர்களிடம் எனைச் சேர்ப்பதற்காய்
என்னருகே நிற்கின்றது - எருமை
ஆயுதம் தரித்துச் சிறைவாசலின்
கதவருகே..

எனினும்
என்னிருப்பைப் பதிவு
செய்வதற்காய் - எழுதும் நிறைவு மடல்..

துயர் படிந்து வெளிவரும் விழிநீரின்
ஊடே
இதைப்படிக்கும் நண்பனே..

கடைசி மடல் என்று
கனவினிலும்
நினையாதே.

மீள
வித்தாய் விழுதலும்
வீரியமாய் முளைத்தலும்
பூவும் பிஞ்சும் கனியும் தாங்கிப்
போராட வருதலும் எவ்வாறு
கடைசியாகும்?

எப்போதாவது வெண்ணிறப் புறாக்களால்
எங்களின் மேகங்கள்
சூழப்பட்ட பின்பு
கடைசி மடல்கள்
வரையப்படலாம்.. ..

என்னும் இப்போதல்ல

அப்பாவையும் அம்மாவையும்
கேட்டதாகச் சொல்.. இறந்த பின்னும்
மூன்றாம் நாள்
உயிர்த்தெழவேண்டி
மன்றாடும்..

எம் மக்களிடம் மட்டும் எவையுமே
சொல்லாதே.. நீ சொல்வதை விட
அவர்கள் நிறையவே தெரிந்து கொண்டார்கள்..

என்றாலும்
எஞ்சிய எவையேனும் என்னுடையவை
எனில்
அவர்களுடையதாக்கி விடு..

துரோகிகளிடம் சொல்.. காந்தியை
நினைக்கும் எவரும் கோட்சேயை
மறந்ததில்லையென்று - அவர்கள்
ஆண்டுகளாயிருந்தாலென்ன
அரசர்களாயிருந்தாலென்ன..

இதோ உடலைச் சம்பல் செய்து
உப்பும் போட்ட பின்பு
உருசித்துப்பார்ப்பதற்காய் - சிலர்
உள்ளே வருகின்றார்கள்.

நிறைவு செய்கின்றேன் நண்பனே..
உயிர் கொடியை

உலுக்கும் ஒலி மிக
அருகே கேட்கிறது
நிறைவு செய்கின்றேன் நான்..

நம்பிக்கையுடன் இரு..
நாளைய செய்தித்தாளின் தலைப்பு
நாமாவோம்..

நம்பிக்கையுடன் இறக்கின்றேன்..

நாளை
எங்களைப் புதைத்த
திட்டுக்களின் மீது - செங்கொடி தாங்கிய
உங்களின் பாதங்கள்
அணிவகுக்கும் எனும்..

“சரிநிகர்” இதழ் 213 டிச.10-டிச. 16, 2000 (பக்- 13)

“இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள்”
என்ற தலைப்பில், 2006ல் பூபாலசிங்கம் பொத்தகசாலை
வெளியிட்ட தொகுப்பில் பதியப்பட்டது. (பக்- 127 - 129)

குறிப்பு:

சரிப்படுத்துதல் செய்யுண்டிருப்பது உடனடியாக
உடனடியாக செய்யுண்டிருப்பது உடனடியாக
குழப்பம். பின்பு
கடைசி நேரம்
சார்புமட்டுமன்றி.

சுவிதல் தீவிரமாதனை

சரிப்படுத்துதல் அந்நேரமாதனை
செய்யுண்டிருப்பது உடனடியாக. திரும்பியிருப்பது
நாளை நான். சரிப்படுத்தியிருப்பது உடனடியாக
கடைசி நேரம். திரும்பியிருப்பது உடனடியாக
சார்புமட்டுமன்றி. சார்புமட்டுமன்றி.

சரிப்படுத்துதல் அந்நேரமாதனை
செய்யுண்டிருப்பது உடனடியாக. திரும்பியிருப்பது
நாளை நான். சரிப்படுத்தியிருப்பது உடனடியாக
கடைசி நேரம். திரும்பியிருப்பது உடனடியாக
சார்புமட்டுமன்றி. சார்புமட்டுமன்றி.

சரிப்படுத்துதல் அந்நேரமாதனை
செய்யுண்டிருப்பது உடனடியாக. திரும்பியிருப்பது
நாளை நான். சரிப்படுத்தியிருப்பது உடனடியாக
கடைசி நேரம். திரும்பியிருப்பது உடனடியாக
சார்புமட்டுமன்றி. சார்புமட்டுமன்றி.

சரிப்படுத்துதல் அந்நேரமாதனை
செய்யுண்டிருப்பது உடனடியாக. திரும்பியிருப்பது
நாளை நான். சரிப்படுத்தியிருப்பது உடனடியாக
கடைசி நேரம். திரும்பியிருப்பது உடனடியாக
சார்புமட்டுமன்றி. சார்புமட்டுமன்றி.

மீரண பயமும் அதனோடு வரும் அறறல் என்பதும் ஒரு விதமாறுபட்ட வாழ்வனுபவத்தை தந்து விட்டு சென்று விடும் அல்லது அப்படியே கொன்று விடும். ஆனாலும் மூன்று தசாப்த காலமாக அந்த வேதனையுடன் வாழ்ந்த சமூகமாக எம்மினம் இருந்து வந்துள்ளது. மாயனின் "சிறையில் இருந்து மடல்கள்" தொகுப்பிலுள்ள பதிவுகளும் அவ்வனுபவங்களையே சொல்லி செல்கின்றது.

எனக்கு அறிவு தெரிந்த நாள் முதலாய் குண்டுச் சத்தம். சுற்றி வளைப்பு, இராணுவ வாகனங்கள், கைது செய்தல்.

இடம்பெயர்வு, அழகைச் சத்தம், யுத்த விமான இரைச்சல்கள், மரணவோலங்கள் என்றே கேட்டு பழக்கப்பட்டு போய் இருந்தது. அல்லது அவற்றோடு எங்கள் வாழ்வு அமைந்து வந்தது. எங்கள் காலத்து பள்ளிக்கூட வாழ்வின் கைவினைப்பொருட்கள், கட்டுரை எழுத்தல், பொருட்காட்சி என்பவற்றிலும் போரெச்சங்கள் தான் முன்னிலைபடுத்தும் ஒரு வாழ்வை கடந்து வந்த பரம்பரை ஆக இருக்கிறோம்.

போர் முடிந்து சமாதானம் என்றாலும் மக்களின் வாழ்வு எத்தகையது? அது தந்த குரூர அனுபவங்கள் என்ன? போரின் பொழுது விழுப்புண்ணை ஏந்திய சமூகந்தான் இன்றும் பேரவலங்களையும், சுரண்டல்களையும் சந்தித்து வருகின்றது. அவற்றை எல்லாம் தன் கவியில் சேர்த்துள்ளார் மாயன்.

போர் முடிந்த அல்லது முடிக்கப்பட்டு சமாதானம் கொண்டு வரப்பட்டது என சொல்லப்பட்டாலும் அதன் பின் படை எடுக்கும் வெளிநாட்டு பிரதிநிதிகள், அமைப்புக்கள், அரசு மற்றும் அரச சார்பற்ற தொண்டர் நிறுவனங்கள் எல்லோரது கண்களிலும் - செப்பனிடப்பட்ட பாதைகள், புதிதாய் முளைத்திருக்கும் கட்டிடங்கள், வடக்குக்கான புகையிரதம், தொலைபேசி வசதிகள் என இன்ன பல சேவைகளை சிலாகித்து சொல்வதாயும் சமூக வலைத்தளங்களில் பகிர்வதாயும் உள்ளனரேயொழிய அங்கு போரின் கொடுமையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பாடுகளை கூறுபவர்களாக இருப்பவர்கள் மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகின்றனர். சாதாரண மக்களின் வாழ்வையும், அவர்களது அனுபவங்களையும் பதிவு செய்பவர்களாக கலை இலக்கிய படைப்புகளை செய்யும் சமூகப் போராளிகள் காணப்படுகின்றனர்.

அந்த வகையில் மாயன் தந்திருக்கும் "சிறையில் இருந்து மடல்கள்" கவித் தொகுப்பானது காலங்கள் சென்றும் எங்கள் வாழ்வின் வடுக்களை நினைவு படுத்திக்கொள்ளும், அவரது இத்தகைய முயற்சிகள் மென்மேலும் தொடரவேண்டும் என்பது என்தவா.

அன்புடன்
சேகர்

